

UNIUNEA EUROPEANĂ

PARLAMENTUL EUROPEAN

CONSILIUL

Bruxelles, 23 octombrie 2019
(OR. en)

2018/0043 (COD)

PE-CONS 86/19

EF 183
ECOFIN 456
IA 147
CODEC 1036

ACTE LEGISLATIVE ȘI ALTE INSTRUMENTE

Subiect: DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI privind
emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a
obligațiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și
2014/59/UE

DIRECTIVA (UE) 2019/...
A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din ...

**privind emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a obligațiunilor
garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară²,

¹ JO C 367, 10.10.2018, p. 56.

² Poziția Parlamentului European din 18 aprilie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din

întrucât:

- (1) Articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹ prevede cerințe foarte generale cu privire la elementele structurale ale obligațiunilor garantate. Aceste cerințe se limitează la necesitatea ca obligațiunile garantate să fie emise de o instituție de credit care își are sediul social într-un stat membru și face obiectul unei supravegheri publice speciale și unui mecanism de recurs dual. Cadrele naționale ale obligațiunilor garantate abordează aceste aspecte, reglementându-le mult mai în detaliu. Cadrele naționale respective conțin și alte dispoziții structurale, mai precis norme privind componența portofoliului de acoperire, criteriile de eligibilitate a activelor, posibilitatea de a pune în comun activele și obligațiile de transparență și de raportare, precum și norme privind minimizarea riscului de lichiditate. Abordările statelor membre în materie de reglementare diferă, de asemenea, în ceea ce privește fondul. În mai multe state membre nu există niciun cadru național specific pentru obligațiunile garantate. În consecință, principalele elemente structurale pe care obligațiunile garantate emise în Uniune trebuie să le respecte nu sunt încă prevăzute în dreptul Uniunii.

¹ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

- (2) Articolul 129 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului¹ adaugă condiții suplimentare față de cele menționate la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE pentru obținerea tratamentului preferențial în ceea ce privește cerințele de capital, care permit instituțiilor de credit să dețină mai puțin capital atunci când investesc în obligațiuni garantate decât atunci când investesc în alte active. Deși aceste cerințe suplimentare sporesc gradul de armonizare al obligațiunilor garantate în Uniune, ele servesc scopului specific de a stabili condițiile care trebuie să fie îndeplinite pentru ca investitorii în obligațiuni garantate să primească un astfel de tratament preferențial și nu sunt aplicabile în afara cadrului Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

¹ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

- (3) Alte acte juridice ale Uniunii, cum ar fi Regulamentele delegate (UE) 2015/35¹ și (UE) 2015/61² ale Comisiei și Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului³, fac de asemenea trimitere la definiția prevăzută în Directiva 2009/65/CE ca referință pentru identificarea obligațiunilor garantate care pot beneficia de tratamentul preferențial pentru investitorii în obligațiuni garantate, acordat în temeiul respectivelor acte. Cu toate acestea, textul actelor respective diferă în funcție de scopul și de obiectul lor și, prin urmare, termenul „obligațiuni garantate” nu este utilizat în mod consecvent.

¹ Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 12, 17.1.2015, p. 1).

² Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate pentru instituțiile de credit (JO L 11, 17.1.2015, p. 1).

³ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

- (4) În linii mari, tratamentul obligațiunilor garantate poate fi considerat armonizat în ceea ce privește condițiile privind investițiile în obligațiuni garantate. Cu toate acestea, există o lipsă de armonizare la nivelul Uniunii în ceea ce privește condițiile privind emisiunea de obligațiuni garantate, ceea ce are mai multe consecințe. În primul rând, se acordă un tratament preferențial egal unor instrumente care pot fi diferite în ceea ce privește natura lor, precum și nivelul lor de risc și nivelul protecției investitorilor pe care îl oferă. În al doilea rând, diferențele dintre cadrele naționale sau absența unui astfel de cadru, și lipsa unei definiții a obligațiunilor garantate, stabilită de comun acord, ar putea crea obstacole în calea dezvoltării unei piețe unice cu adevărat integrate pentru obligațiunile garantate. În al treilea rând, diferențele în ceea ce privește mecanismele de siguranță prevăzute de normele naționale ar putea crea riscuri pentru stabilitatea financiară, pentru că obligațiunile garantate cu niveluri diferite de protecție a investitorilor pot fi cumpărate în întreaga Uniune și beneficia de tratamentul preferențial prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în alte acte juridice ale Uniunii.

- (5) Armonizarea anumitor aspecte ale regimurilor naționale, pe baza anumitor cele mai bune practici identificate, ar trebui să asigure deci dezvoltarea armonioasă și continuă a piețelor de obligațiuni garantate care funcționează bine din Uniune și să limiteze riscurile și vulnerabilitățile potențiale în ceea ce privește stabilitatea financiară. O astfel de armonizare bazată pe principii ar trebui să stabilească o bază comună pentru toate emisiunile de obligațiuni garantate din Uniune. Armonizarea prevede obligația tuturor statelor membre de a institui cadre pentru obligațiunile garantate, ceea ce ar urma să faciliteze, de asemenea, dezvoltarea piețelor de obligațiuni garantate în statele membre în care astfel de piețe nu există. Aceste piețe ar oferi o sursă de finanțare stabilă pentru instituțiile de credit care, pe această bază, ar fi mai în măsură să ofere credite ipotecare la prețuri accesibile pentru consumatori și întreprinderi și ar pune la dispoziția investitorilor investiții alternative sigure.

- (6) În recomandarea sa din 20 decembrie 2012 privind finanțarea instituțiilor de credit¹, Comitetul european pentru risc sistemic („CERS”) a invitat autoritățile naționale competente și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) („ABE”), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului², să identifice cele mai bune practici în ceea ce privește obligațiunile garantate și să încurajeze o armonizare a cadrelor naționale. Acesta a recomandat, de asemenea, ca ABE să coordoneze acțiunile întreprinse de către autoritățile competente naționale, în special în ceea ce privește calitatea și segregarea portofoliilor de acoperire, indisponibilitatea în caz de faliment a obligațiunilor garantate, riscurile aferente activelor și datoriilor care afectează portofoliile de acoperire și furnizarea de informații privind compoziția portofoliilor de acoperire. Recomandarea invita, de asemenea, ABE să monitorizeze pentru o perioadă de doi ani funcționarea pieței obligațiunilor garantate în raport cu cele mai bune practici identificate de ABE, pentru a evalua necesitatea unor măsuri legislative și a raporta în mod corespunzător către CERS și Comisie.
- (7) În decembrie 2013, Comisia a solicitat un aviz din partea ABE în conformitate cu articolul 503 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

¹ Recomandarea Comitetului european pentru risc sistemic din 20 decembrie 2012 privind finanțarea instituțiilor de credit (CERS/2012/2) (JO C 119, 25.4.2013, p. 1).

² Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

- (8) În raportul care însoțește avizul său din 1 iulie 2014, ca răspuns atât la recomandarea CERS din 20 decembrie 2012, cât și la cererea de aviz din partea Comisiei din decembrie 2013, ABE a recomandat o mai mare convergență a cadrelor naționale juridice, de reglementare și de supraveghere ale obligațiunilor garantate, pentru a se încuraja și mai mult un tratament unic preferențial privind ponderarea la risc a obligațiunilor garantate din Uniune.
- (9) După cum a prevăzut CERS, ABE a monitorizat în continuare, pentru o perioadă de doi ani, funcționarea pieței obligațiunilor garantate în raport cu cele mai bune practici stabilite în recomandarea respectivă. Pe baza respectivei monitorizări, ABE a emis la 20 decembrie 2016 un al doilea aviz însoțit de un raport privind obligațiunile garantate destinat CERS, Consiliului și Comisiei¹. Raportul a concluzionat că, pentru a se asigura mai multă consecvență în ceea ce privește definițiile și regimul de reglementare al obligațiunilor garantate din Uniune, este necesară o mai mare armonizare. Raportul a mai concluzionat că armonizarea ar trebui să se bazeze pe piețele care funcționează bine din anumite state membre.
- (10) Obligațiunile garantate sunt emise în mod tradițional de către instituțiile de credit. Scopul intrinsec al obligațiunilor garantate este de a oferi finanțare pentru împrumuturi, iar una dintre activitățile de bază ale instituțiilor de credit este acordarea de împrumuturi pe scară largă. Prin urmare, pentru ca obligațiunile garantate să beneficieze de un tratament preferențial în temeiul dreptului Uniunii, acestea trebuie să fie emise de instituții de credit.

¹ Raportul ABE privind obligațiunile garantate – recomandări privind armonizarea cadrelor pentru obligațiuni garantate în UE (2016), EBA-Op-2016-23.

- (11) Prin faptul că activitatea de emisiune de obligațiuni garantate este rezervată doar instituțiilor de credit se asigură că emitentul are cunoștințele necesare pentru a gestiona riscul de credit aferent împrumuturilor din portofoliul de acoperire. De asemenea, se asigură faptul că emitentul face obiectul cerințelor de capital care protejează investitorii în temeiul mecanismului de recurs dual, care acordă investitorilor și contrapărții la un contract derivat o creanță atât asupra emitentului de obligațiuni garantate, cât și asupra activelor de acoperire. Prin rezervarea activității de emisiune de obligațiuni garantate doar instituțiilor de credit se asigură, prin urmare, că obligațiunile garantate rămân un instrument de finanțare sigur și eficient, contribuind astfel la protecția investitorilor și la stabilitatea financiară, care reprezintă obiective de politică publică importante pentru interesul general. Această abordare este, de asemenea, în concordanță cu abordarea piețelor naționale care funcționează bine, în care doar instituțiilor de credit li se permite să emită obligațiuni garantate.
- (12) Prin urmare, este oportun ca numai instituțiilor de credit, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să li se permită să emită obligațiuni garantate în temeiul dreptului Uniunii. Instituțiile specializate de credit ipotecar se caracterizează prin faptul că nu solicită depozite, ci alte fonduri rambursabile din partea publicului și, ca atare, se încadrează în definiția „instituției de credit” astfel cum este stabilită în Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Fără a aduce atingere activităților auxiliare permise în temeiul dreptului intern aplicabil, instituțiile specializate de credit ipotecar sunt instituții care nu efectuează decât activități de acordare de credite ipotecare și de împrumuturi către sectorul public, inclusiv finanțarea unor împrumuturi achiziționate de la alte instituții de credit. Principalul obiectiv al prezentei directive este de a reglementa condițiile în care instituțiile de credit pot emite obligațiuni garantate ca instrument de finanțare, prin stabilirea cerințelor privind aceste produse și instituirea unei supravegheri specifice a produselor la care sunt supuse instituțiile de credit, în vederea garantării unui nivel ridicat de protecție a investitorilor.

- (13) Existența unui mecanism de recurs dual reprezintă un concept și un element esențial din numeroase cadre naționale existente pentru obligațiunile garantate. Acesta este, de asemenea, o caracteristică esențială a obligațiunilor garantate astfel cum sunt menționate la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE. Prin urmare, este necesar să se specifice conceptul respectiv, astfel încât să se asigure că investitorii și contrapărțile la contracte derivate de pe întreg teritoriul Uniunii au o creanță atât asupra emitentului de obligațiuni garantate, cât și asupra activelor de acoperire, în condiții armonizate.
- (14) De asemenea, indisponibilitatea în caz de faliment ar trebui să fie o caracteristică esențială a obligațiunilor garantate, pentru a se asigura faptul că investitorii în obligațiuni garantate sunt plătiți la scadența obligațiunii. Accelerarea automată a plății în caz de insolvență sau de rezoluție a emitentului poate perturba rangul de prioritate al investitorilor în obligațiuni garantate. Prin urmare, este important să se asigure faptul că investitorii în obligațiuni garantate sunt plătiți în conformitate cu calendarul contractual, chiar și în cazul insolvenței sau rezoluției emitentului. Astfel, indisponibilitatea în caz de faliment este direct legată de mecanismul de recurs dual și ar trebui ca atare să reprezinte o caracteristică esențială a cadrului obligațiunilor garantate.
- (15) O altă caracteristică esențială a cadrelor naționale existente pentru obligațiunile garantate este cerința ca activele de acoperire să fie de o calitate foarte ridicată, pentru a asigura soliditatea portofoliului de acoperire. Activele de acoperire se caracterizează prin trăsături specifice referitoare la drepturi de creanță și la active constituite ca garanții reale care garantează activele de acoperire. Prin urmare, este oportun să se definească caracteristicile calitative generale ale activelor de acoperire eligibile.

- (16) Activele enumerate la articolul 129 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ar trebui să fie active de acoperire eligibile în contextul unui cadru pentru obligațiunile garantate. Activele de acoperire care nu mai îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 129 alineatul (1) din regulamentul respectiv ar trebui să continue a fi considerate active de acoperire eligibile în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (b) din prezenta directivă, atât timp cât îndeplinesc cerințele prezentei directive. Și alte active de acoperire de calitate la fel de ridicată pot fi eligibile în temeiul prezentei directive, cu condiția ca aceste active de acoperire să respecte cerințele din prezenta directivă, inclusiv cerințele aplicabile activelor constituite ca garanții reale care garantează dreptul de creanță. În ceea ce privește activele corporale constituite ca garanții reale, proprietatea ar trebui înregistrată într-un registru public pentru a se asigura caracterul executoriu. În cazul în care nu există un registru public, ar trebui să fie posibil ca statele membre să prevadă o formă alternativă de certificare a proprietății și a creanțelor, care să fie comparabilă cu cea oferită de înregistrarea publică a activului corporal grevat de sarcini. În cazul în care statele membre utilizează o astfel de formă alternativă de certificare, ar trebui, de asemenea, să prevadă o procedură pentru introducerea de modificări în ceea ce privește înregistrarea proprietății și a creanțelor. Expunerile față de instituțiile de credit ar trebui să fie considerate active de acoperire eligibile în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a) sau (b) din prezenta directivă, atunci când îndeplinesc cerințele articolului 129 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Expunerile față de societățile de asigurare ar trebui să fie considerate active de acoperire eligibile în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (b) din prezenta directivă. Împrumuturile acordate întreprinderilor publice sau garantate de întreprinderi publice, în sensul definiției de la articolul 2 litera (b) din Directiva 2006/111/CE a Comisiei¹ pot reprezenta active de acoperire eligibile cu condiția ca întreprinderile publice să furnizeze servicii publice esențiale pentru menținerea activităților sociale de importanță critică.

¹ Directiva 2006/111/CE a Comisiei din 16 noiembrie 2006 privind transparența relațiilor financiare dintre statele membre și întreprinderile publice, precum și transparența relațiilor financiare din cadrul anumitor întreprinderi (JO L 318, 17.11.2006, p. 17).

În plus, astfel de întreprinderi publice ar trebui să își furnizeze serviciile în baza unei concesiuni sau a unei autorizații din partea unei autorități publice, să facă obiectul supravegherii publice și să dispună de suficiente capacități generatoare de venituri care să le asigure solvabilitatea. În cazul în care decid să permită, în cadrul lor național, active sub formă de împrumuturi acordate întreprinderilor publice sau garantate de acestea, statele membre ar trebui să ia în considerare în mod corespunzător posibilul impact asupra concurenței al deciziei de a permite astfel de active. Independent de structura lor de proprietate, instituțiile de credit și societățile de asigurări nu ar trebui să fie considerate întreprinderi publice. De asemenea, statele membre ar trebui să poată prevedea, în cadrele lor naționale, excluderea anumitor active de la eligibilitatea de a fi incluse în portofoliul de acoperire. Pentru a permite investitorilor în obligațiuni garantate să evalueze mai bine riscul aferent unui program de obligațiuni garantate, statele membre ar trebui, de asemenea, să prevadă norme privind diversificarea riscurilor în ceea ce privește gradul de detaliu și concentrarea semnificativă, privind numărul de împrumuturi sau expuneri în portofoliul de acoperire și privind numărul de contrapărți. Statele membre ar trebui să poată decide cu privire la gradul adecvat de detaliu și de concentrare semnificativă necesare în temeiul dreptului lor intern.

- (17) Obligațiunile garantate au caracteristici structurale specifice care au scopul de a proteja investitorii în orice moment. Aceste caracteristici includ cerința ca investitorii în obligațiuni garantate să aibă o creanță nu numai asupra emitentului, ci și asupra activelor dintr-un portofoliu de acoperire. Aceste cerințe structurale legate de produs diferă de cerințele prudențiale aplicabile instituțiilor de credit care emit obligațiuni garantate. Cerințele structurale legate de produs nu ar trebui să se concentreze pe asigurarea sănătății prudențiale a instituției emitente, ci ar trebui să vizeze, mai degrabă, protecția investitorilor, prin impunerea unor cerințe specifice obligațiunii garantate propriu-zise. În plus față de cerința specifică privind utilizarea de active de acoperire de calitate ridicată, este, de asemenea, oportun să se reglementeze cerințele generale privind caracteristicile portofoliului de acoperire, pentru a se consolida și mai mult protecția investitorilor. Respectivele cerințe ar trebui să includă norme specifice care urmăresc să protejeze portofoliul de acoperire, cum ar fi norme privind segregarea activelor de acoperire. Segregarea poate fi realizată în diferite moduri, cum ar fi în bilanț, prin intermediul unui vehicul cu scop special sau prin alte mijloace. Cu toate acestea, scopul segregării activelor de acoperire este acela de a le face intangibile din punct de vedere juridic pentru alți creditori în afară de investitorii în obligațiuni garantate.

- (18) Localizarea activelor constituite ca garanții reale ar trebui, de asemenea, să fie reglementată pentru a asigura executarea drepturilor investitorilor. Este, de asemenea, important ca statele membre să stabilească norme privind compoziția portofoliului de acoperire. În plus, cerințele de acoperire ar trebui să fie precizate în prezenta directivă, fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a permite diferite mijloace de atenuare, de exemplu, a riscului valutar și a riscului de rată a dobânzii. Calcularea acoperirii și condițiile în care contractele derivate pot fi incluse în portofoliul de acoperire ar trebui, de asemenea, să fie definite, astfel încât să se asigure faptul că portofoliile de acoperire sunt supuse unor standarde comune de înaltă calitate în întreaga Uniune. Calculul acoperirii ar trebui să respecte principiul nominal privind principalul. Statele membre ar trebui să poată utiliza o altă metodă de calcul decât principiul nominal, cu condiția ca respectiva metodă să fie mai prudentă, și anume să nu conducă la un grad de acoperire mai ridicat, unde activele de acoperire reprezintă numărătorul, iar datoriile aferente obligațiunilor garantate reprezintă numitorul. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita un nivel de supragarantare pentru obligațiunile garantate emise de instituții de credit localizate în statul membru în cauză care este mai mare decât cerința de acoperire prevăzută în prezenta directivă.

- (19) O serie de state membre solicită deja ca un monitor al portofoliului de acoperire să îndeplinească sarcini specifice cu privire la calitatea activelor eligibile și să asigure conformitatea cu cerințele de acoperire existente la nivel național. Prin urmare, în vederea armonizării tratamentului aplicat obligațiunilor garantate în întreaga Uniune, este important ca sarcinile și responsabilitățile monitorului portofoliului de acoperire, în cazul în care cadrul național impune existența unui astfel de monitor, să fie clar definite. Existența unui monitor al portofoliului de acoperire nu elimină responsabilitățile autorităților naționale competente în ceea ce privește supravegherea publică a obligațiunilor garantate, în special în ceea ce privește respectarea cerințelor prevăzute în dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă.

- (20) Articolul 129 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 stabilește o serie de condiții pe care obligațiunile garantate trebuie să le îndeplinească în cazul în care sunt garantate de entități de securitizare. Una dintre aceste condiții se referă la măsura în care poate fi utilizat acest tip de activ de acoperire și limitează utilizarea unor astfel de structuri la 10 % din cuantumul obligațiunilor garantate rămase de rambursat. Autoritățile competente pot deroga de la această condiție în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Reexaminarea realizată de Comisie cu privire la caracterul adecvat al acestei derogări a concluzionat că posibilitatea de a utiliza instrumente de securitizare sau obligațiuni garantate drept active de acoperire pentru emisiunea de obligațiuni garantate ar trebui să fie permisă doar în privința altor obligațiuni garantate („structuri intragrup de obligațiuni garantate puse în comun”) și ar trebui permisă fără limite în raport cu cuantumul obligațiunilor garantate rămase de rambursat. Pentru a garanta un nivel optim de transparență, portofoliile de acoperire pentru obligațiunile garantate emise extern nu ar trebui să conțină obligațiuni garantate emise intern de la diferite instituții de credit din cadrul aceluiași grup. De asemenea, întrucât utilizarea unor structuri intragrup de obligațiuni garantate puse în comun prevede o derogare de la limitele privind expunerile instituției de credit care sunt prevăzute la articolul 129 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ar trebui să se solicite ca obligațiunile garantate emise intern și extern să se califice pentru nivelul 1 de calitate a creditului la momentul emiterii sau, în cazul unei modificări ulterioare a nivelului de calitate a creditului și sub rezerva aprobării de către autoritățile competente, pentru nivelul 2 de calitate a creditului. În cazul în care obligațiunile garantate emise intern sau extern nu mai îndeplinesc această cerință, obligațiunile garantate emise intern nu mai pot fi considerate active eligibile în temeiul articolului 129 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, prin urmare, obligațiunile garantate emise extern din portofoliul de acoperire relevant nu beneficiază de derogarea prevăzută la articolul 129 alineatul (1b) din regulamentul respectiv.

În cazul în care acele obligațiuni garantate emise intern nu mai respectă cerința relevantă privind nivelul de calitate a creditului, acestea ar trebui totuși să fie active de acoperire eligibile în sensul prezentei directive, cu condiția să respecte toate cerințele prevăzute în prezenta directivă, iar obligațiunile garantate emise extern, garantate cu acele obligațiuni garantate emise intern sau cu alte active care sunt conforme cu prezenta directivă, ar trebui, prin urmare, să poată utiliza, de asemenea, eticheta „obligațiuni garantate europene”. Statele membre ar trebui să poată autoriza utilizarea unor astfel de structuri. Prin urmare, pentru ca această opțiune să fie efectiv disponibilă pentru instituțiile de credit care aparțin unui grup situat în state membre diferite, toate statele membre relevante ar fi trebuit să exercite această opțiune și să transpună dispoziția respectivă în dreptul lor.

- (21) Instituțiile de credit mici se confruntă cu dificultăți atunci când emit obligațiuni garantate, întrucât instituirea de programe de obligațiuni garantate implică adesea costuri inițiale ridicate. Lichiditatea este, de asemenea, deosebit de importantă pe piețele obligațiunilor garantate și este determinată, în mare parte, de volumul obligațiunilor garantate rămase de rambursat. Prin urmare, este adecvat să se permită finanțarea în comun de către două sau mai multe instituții de credit, pentru a permite emisiunea de obligațiuni garantate de instituțiile de credit mai mici. Acest lucru ar permite punerea în comun a activelor de acoperire de către mai multe instituții de credit pentru a servi drept active de acoperire pentru obligațiunile garantate emise de o singură instituție de credit și ar facilita emisiunea de obligațiuni garantate în acele state membre în care nu există în prezent o piață bine dezvoltată a obligațiunilor garantate. Cerințele pentru utilizarea acordurilor de finanțare în comun ar trebui să asigure că activele de acoperire care sunt vândute sau, în cazul în care un stat membru a autorizat această opțiune, transferate prin contract de garanție financiară în conformitate cu Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹ către instituțiile de credit emitente îndeplinesc cerințele privind eligibilitatea și segregarea activelor de acoperire prevăzute de dreptul Uniunii.

¹ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

- (22) Transparența portofoliului de acoperire care garantează obligațiunea garantată este o parte esențială a acestui tip de instrument financiar, dat fiind că îmbunătățește comparabilitatea și le permite investitorilor să efectueze evaluarea necesară a riscurilor. Dreptul Uniunii cuprinde norme privind întocmirea, aprobarea și difuzarea prospectului care urmează să fie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționarea pe o piață reglementată situată sau operând pe teritoriul unui stat membru. Legiuitorii naționali și participanții de pe piață au dezvoltat de-a lungul timpului mai multe inițiative în ceea ce privește informațiile care trebuie comunicate investitorilor în obligațiuni garantate în vederea completării dreptului Uniunii în materie. Cu toate acestea, este necesar să se specifice, în dreptul Uniunii, care este nivelul comun minim de informații la care investitorii ar trebui să aibă acces înainte de achiziționarea sau în momentul achiziționării de obligațiuni garantate. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a completa aceste cerințe minime cu dispoziții suplimentare.

- (23) Un element esențial în asigurarea protecției investitorilor în obligațiuni garantate este minimizarea riscului de lichiditate al instrumentului. Acest lucru este esențial pentru a asigura rambursarea în timp util a datoriilor aferente obligațiunii garantate. Prin urmare, este oportun să se introducă un amortizor de lichiditate din portofoliului de acoperire pentru a aborda riscurile aferente deficitelor de lichidități, cum ar fi neconcordanțele în materie de scadențe și de rate ale dobânzii, întreruperea plăților, riscul de amalgamare a fondurilor (commingling risk), obligații de plată aferente contractelor cu instrumente financiare derivate și alte datorii operaționale scadente în cadrul programului de obligațiuni garantate. Instituția de credit poate să se confrunte cu situații în care devine dificil să respecte amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire, de exemplu, în situații de criză, atunci când amortizorul este utilizat pentru a acoperi fluxurile de ieșire. Autoritățile competente desemnate în temeiul prezentei directive ar trebui să monitorizeze respectarea amortizorului de lichiditate din portofoliul de acoperire și, dacă este necesar, să ia măsuri pentru a asigura respectarea de către instituția de credit a cerinței privind amortizorul de lichiditate. Amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire diferă de cerințele generale în materie de lichiditate impuse instituțiilor de credit în conformitate cu alte acte juridice ale Uniunii prin aceea că amortizorul de lichiditate este direct legat de portofoliul de acoperire și vizează minimizarea riscurilor de lichiditate specifice acestuia. Pentru a reduce la minimum sarcinile administrative, statele membre ar trebui să poată permite o interacțiune adecvată cu cerințele de lichiditate care sunt stabilite prin alte acte juridice ale Uniunii și care au scopuri diferite față de cele ale amortizorului de lichiditate din portofoliul de acoperire. Prin urmare, statele membre ar trebui să poată decide, până la data modificării respectivelor acte juridice ale Uniunii, ca amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire să fie aplicabil numai în cazul în care nicio altă cerință privind amortizorul de lichiditate nu este impusă instituției de credit în temeiul dreptului Uniunii pe parcursul perioadei acoperite de alte cerințe de acest tip.

Astfel de decizii ar trebui să evite ca instituțiile de credit să fie obligate să acopere aceleași fluxuri de ieșire cu active lichide diferite pentru aceeași perioadă. Posibilitatea ca statele membre să decidă că amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire nu se aplică ar trebui revizuită în contextul modificărilor viitoare ale cerințelor de lichiditate pentru instituțiile de credit în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv al regulamentului delegat aplicabil adoptat în temeiul articolului 460 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Riscurile de lichiditate ar putea fi abordate prin alte mijloace decât furnizarea de active lichide, de exemplu, prin emisiunea de obligațiuni garantate care fac obiectul unor structuri de scadențe prelungibile în cazul în care factorii declanșatori abordează deficitul de lichiditate sau situațiile de criză. În astfel de cazuri, statele membre ar trebui să poată permite calcularea amortizorului de lichiditate ca fiind bazată pe data finală de scadență a obligațiunii garantate, luând în considerare posibile prelungiri ale scadenței, în cazul în care factorii declanșatori abordează riscurile de lichiditate. În plus, statele membre ar trebui să poată permite ca cerințele de lichiditate din portofoliul de acoperire să nu se aplice obligațiunilor garantate care fac obiectul unor cerințe privind finanțarea corelată, în cazul în care plățile care intră devin exigibile în mod contractual înainte de plățile efectuate și sunt plasate între timp în active cu un grad ridicat de lichiditate.

- (24) Într-o serie de state membre au fost elaborate structuri inovatoare pentru profilurile de scadență pentru a aborda riscurile de lichiditate potențiale, inclusiv neconcordanțele în materie de scadențe. Aceste structuri includ posibilitatea de a prelungi scadența programată a obligațiunii garantate cu o anumită perioadă de timp sau de a permite trecerea directă a fluxurilor de numerar generate de activele de acoperire către investitorii în obligațiuni garantate. Pentru a armoniza structurile de scadențe prelungibile în întreaga Uniune, este important să fie stabilite condițiile în care statele membre pot accepta aceste structuri, pentru a se garanta că acestea nu sunt prea complexe și nici nu expun investitorii la riscuri mai mari. Un element important al acestor condiții este să se asigure faptul că instituțiile de credit nu pot să prelungească scadența la discreție. Ar trebui să se permită ca scadența să fie prelungită numai în cazul în care s-au produs sau se așteaptă să aibă loc în viitorul apropiat evenimente declanșatoare obiective și clar definite în conformitate cu dreptul intern. Astfel de factori declanșatori ar trebui să vizeze prevenirea nerespectării obligațiilor de plată, de exemplu, prin abordarea deficitului de lichiditate, a disfuncționalității pieței sau a perturbării pieței. Prelungirile ar putea facilita, de asemenea, lichidarea ordonată a instituțiilor de credit emitente de obligațiuni garantate, permițând prelungiri în caz de insolvență sau de rezoluție, pentru a evita lichidarea activelor sub valoarea de piață a acestora.
- (25) Existența unui cadru al supravegherii publice speciale este un element care definește obligațiunile garantate în conformitate cu articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE. Cu toate acestea, directiva respectivă nu precizează natura și conținutul acestei supravegheri sau autoritățile care ar trebui să fie responsabile pentru realizarea acesteia. Prin urmare, este esențial ca elementele constitutive ale acestei supravegheri publice speciale a obligațiunilor garantate să fie armonizate și ca sarcinile și responsabilitățile autorităților naționale competente care efectuează supravegherea să fie clar stabilite.

- (26) Dat fiind că supravegherea publică a obligațiunilor garantate este distinctă de supravegherea instituțiilor de credit în Uniune, statele membre ar trebui să poată desemna autorități naționale competente cu supravegherea publică a obligațiunilor garantate, altele decât autoritățile competente care efectuează supravegherea generală a instituției de credit. Cu toate acestea, pentru a asigura consecvența în exercitarea supravegherii publice a obligațiunilor garantate în întreaga Uniune, este necesar să se prevadă obligația autorităților competente care efectuează supravegherea publică a obligațiunilor garantate de a coopera îndeaproape cu cele care efectuează supravegherea generală a instituțiilor de credit, precum și cu autoritatea de rezoluție, după caz.
- (27) Supravegherea publică a obligațiunilor garantate ar trebui să presupună autorizarea instituțiilor de credit să emită obligațiuni garantate. Întrucât numai instituțiile de credit ar trebui să aibă dreptul să emită obligațiuni garantate, autorizația de a funcționa ca instituție de credit ar trebui să fie o condiție prealabilă pentru acordarea acestui drept. În timp ce în statele membre care participă la mecanismul unic de supraveghere, Banca Centrală Europeană este însărcinată cu autorizarea instituțiilor de credit în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului¹, numai autoritățile desemnate în temeiul prezentei directive ar trebui să aibă competența de a autoriza emisiunea de obligațiuni garantate și de a exercita supravegherea publică a obligațiunilor garantate. În mod corespunzător, prezenta directivă ar trebui să reglementeze condițiile în care instituțiile de credit autorizate în temeiul dreptului Uniunii pot obține autorizația în vederea continuării activității de emisiune de obligațiuni garantate.

¹ Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

- (28) Sfera activităților permise de autorizație ar trebui să se refere la programul de obligațiuni garantate. Respectivul program ar trebui să facă obiectul supravegherii în temeiul prezentei directive. O instituție de credit poate avea mai multe programe de obligațiuni garantate. În acest caz, ar trebui să se solicite o autorizație separată pentru fiecare program. Un program de obligațiuni garantate poate include unul sau mai multe portofolii de acoperire. Mai multe portofolii de acoperire sau emisiuni diferite [numere internaționale de identificare a valorilor mobiliare (ISIN) diferite] în cadrul aceluiași program de obligațiuni garantate nu neapărat indică existența mai multor programe separate de obligațiuni garantate.

- (29) Programelor de obligațiuni garantate existente nu ar trebui să li se impună obținerea unei noi autorizații după ce devin aplicabile dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă. În ceea ce privește obligațiunile garantate, emise după data de la care se aplică dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă, în cadrul unor programe de obligațiuni garantate existente, instituțiile de credit ar trebui, cu toate acestea, să respecte toate cerințele prevăzute în prezenta directivă. Respectarea cerințelor ar trebui supravegheată de către autoritățile competente desemnate în temeiul prezentei directive, în cadrul supravegherii publice a obligațiunilor garantate. Statele membre ar putea oferi orientări în temeiul dreptului intern cu privire la procedurile de efectuare a evaluării conformității după data de la care statele membre trebuie să aplice dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă. Autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a revizui un program de obligațiuni garantate și de a evalua necesitatea unei modificări a autorizării pentru programul respectiv. Necesitatea de modificare a autorizării ar putea fi datorată unor modificări substanțiale ale modelului de afaceri al instituției de credit emitente de obligațiuni garantate, de exemplu, în urma unei modificări a cadrului național privind obligațiunile garantate sau a deciziilor luate de instituția de credit. Astfel de modificări ar putea fi considerate substanțiale atunci când necesită o reevaluare a condițiilor în care a fost acordată permisiunea de a emite obligațiuni garantate.
- (30) În cazul în care prevede numirea unui administrator special, un stat membru ar trebui să poată stabili norme privind competențele și cerințele operaționale pentru astfel de administratori speciali. Aceste norme ar putea exclude posibilitatea ca administratorul special să colecteze depozite sau alte fonduri rambursabile de la consumatori și de la investitorii de retail, dar să permită colectarea de depozite sau de alte fonduri rambursabile doar de la investitori profesioniști.

- (31) Pentru a asigura respectarea obligațiilor impuse instituțiilor de credit emitente de obligațiuni garantate și a garanta un tratament și un grad de conformare similare în întreaga Uniune, statele membre ar trebui să aibă obligația de a prevedea sancțiuni administrative și alte măsuri administrative care să fie eficace, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre ar trebui, de asemenea, să poată prevedea sancțiuni penale în locul sancțiunilor administrative. Statele membre care aleg să prevadă sancțiuni penale ar trebui să notifice Comisiei dispozițiile relevante de drept penal.
- (32) Sancțiunile administrative și alte măsuri administrative stabilite de statele membre ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale în ceea ce privește destinatarii acestor sancțiuni sau măsuri, criteriile care urmează a fi luate în considerare pentru aplicarea acestora, obligațiile de publicare ale autorităților competente care efectuează supravegherea publică a obligațiunilor garantate, competența de a impune sancțiuni și nivelul sancțiunilor administrative pecuniare care pot fi impuse. Înainte de luarea oricărei decizii prin care se impun sancțiuni administrative sau măsuri administrative, destinatarul ar trebui să aibă posibilitatea de a fi audiat. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată prevedea excepții de la dreptul de a fi audiat în ceea ce privește măsurile administrative altele decât sancțiunile administrative. Orice astfel de excepție ar trebui limitată la cazuri de pericol iminent, în care sunt necesare acțiuni urgente pentru a preveni pierderi semnificative pentru terți, cum ar fi investitorii în obligațiuni garantate, sau pentru a preveni sau a remedia prejudicii semnificative la sistemul financiar. În astfel de cazuri, destinatarul ar trebui să aibă posibilitatea de a fi audiat după ce măsura a fost impusă.

- (33) Statele membre ar trebui să aibă obligația de a se asigura că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul sancțiunilor respective, autoritățile competente care efectuează supravegherea publică a obligațiunilor garantate iau în considerare toate împrejurările relevante pentru a asigura o aplicare consecventă a sancțiunilor administrative sau a altor măsuri administrative în Uniune. Statele membre ar putea include măsuri administrative în ceea ce privește prelungirea scadenței în cadrul structurilor de scadențe prelungibile. În cazul în care statele membre prevăd astfel de măsuri, măsurile respective ar putea permite autorităților competente să invalideze o prelungire a scadenței și ar putea stabili condiții pentru o astfel de invalidare, pentru a aborda situația în care o instituție de credit prelungește scadența cu încălcarea factorilor declanșatori obiectivi prevăzuți în dreptul intern sau pentru a asigura stabilitatea financiară și protecția investitorilor.
- (34) Pentru a detecta posibilele încălcări ale cerințelor privind emisiunea și comercializarea obligațiunilor garantate, autoritățile competente care efectuează supravegherea publică a obligațiunilor garantate ar trebui să aibă competențele de investigare necesare și să dispună de mecanisme eficace pentru a încuraja raportarea încălcărilor potențiale sau efective. Aceste mecanisme nu ar trebui să aducă atingere dreptului la apărare al oricărei persoane sau entități afectate de exercitarea acestor competențe și de utilizarea acestor mecanisme.

- (35) Autoritățile competente care efectuează supravegherea publică a obligațiunilor garantate ar trebui, de asemenea, să aibă competența de a impune sancțiuni administrative și de a adopta alte măsuri administrative pentru a asigura o marjă de acțiune cât mai largă în urma unei încălcări și pentru a contribui la prevenirea altor încălcări, indiferent dacă aceste măsuri sunt considerate sau nu drept sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative în temeiul dreptului intern. Statele membre ar trebui să poată dispune sancțiuni suplimentare față de cele prevăzute în prezenta directivă.
- (36) Legislația națională existentă în materie de obligațiuni garantate se caracterizează prin faptul că acestea fac obiectul unor reglementări detaliate la nivel național și al unei supravegheri a emisiunilor și a programelor de obligațiuni garantate menite să asigure faptul că drepturile investitorilor în obligațiuni garantate sunt protejate în orice moment. Această supraveghere include o monitorizare continuă a caracteristicilor programului, a cerințelor de acoperire și a calității portofoliului de acoperire. Un nivel adecvat de informare a investitorilor cu privire la cadrul de reglementare al emisiunii de obligațiuni garantate reprezintă un element esențial al protecției investitorilor. Prin urmare, este oportun să se asigure faptul că autoritățile competente publică informații periodice privind dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă și privind modul în care efectuează supravegherea publică a obligațiunilor garantate.

- (37) Obligațiunile garantate sunt în prezent comercializate în Uniune cu denumiri și etichete naționale, unele dintre acestea fiind deja consacrate, iar altele, nu. Prin urmare, pare adecvat să se permită instituțiilor de credit emitente de obligațiuni garantate din Uniune să utilizeze o etichetă specifică „obligațiuni garantate europene” atunci când vând obligațiuni garantate atât investitorilor din Uniune, cât și celor din țările terțe, cu condiția ca aceste obligațiuni garantate să respecte cerințele stabilite în prezenta directivă. Dacă astfel de obligațiuni garantate respectă, de asemenea, cerințele prevăzute la articolul 129 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ar trebui să li se permită instituțiilor de credit să utilizeze eticheta „obligațiuni garantate europene (premium)”. Această etichetă, care indică faptul că cerințele specifice suplimentare au fost îndeplinite, având drept rezultat o calitate consolidată și bine înțeleasă, ar putea fi atractivă chiar și în statele membre cu etichete naționale consacrate. Scopul etichetelor „obligațiuni garantate europene” și „obligațiuni garantate europene (premium)” este ca investitorilor să le fie mai ușor să evalueze calitatea obligațiunilor garantate, ceea ce ar spori atractivitatea lor ca vehicule de investiții, atât în interiorul, cât și în afara Uniunii. Cu toate acestea, utilizarea celor două etichete ar trebui să fie opțională, iar statele membre ar trebui să își poată păstra propriile denumiri și cadre naționale în materie de etichetare, în paralel cu cele două etichete.

- (38) Pentru a evalua punerea în aplicare a prezentei directive, Comisia ar trebui să monitorizeze, în strânsă cooperare cu ABE, dezvoltarea obligațiunilor garantate în Uniune și să prezinte un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la nivelul de protecție a investitorilor și la dezvoltarea piețelor obligațiunilor garantate. De asemenea, raportul ar trebui să se concentreze asupra evoluțiilor în ceea ce privește activele constituite ca garanții reale pentru emisiunea de obligațiuni garantate. Întrucât utilizarea unor structuri de scadențe prelungibile este în creștere, Comisia ar trebui de asemenea să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport privind funcționarea obligațiunilor garantate cu scadență prelungibilă, precum și riscurile și beneficiile care decurg din emisiunea unor astfel de obligațiuni garantate.

- (39) O nouă clasă de instrumente financiare, sub denumirea de titluri garantate europene (ESN), acoperite de active care sunt mai riscante decât expunerile publice și ipotecile și care nu sunt active de acoperire eligibile în temeiul prezentei directive, a fost propusă de către participanții la piață și alți actori ca un instrument suplimentar pentru bănci în vederea finanțării economiei reale. La 3 octombrie 2017, Comisia s-a consultat cu ABE pentru a evalua măsura în care ESN ar putea să utilizeze cele mai bune practici definite de ABE pentru obligațiunile garantate tradiționale, tratamentul adecvat al riscurilor reprezentate de ESN și posibilul efect al emisiunilor de ESN asupra nivelurilor de grevare cu sarcini a bilanțului bancar. Ca răspuns, ABE a emis un raport la 24 iulie 2018. În paralel cu raportul ABE, Comisia a publicat un studiu, la 12 octombrie 2018. Studiul Comisiei și raportul ABE au concluzionat că este necesară o evaluare suplimentară, de exemplu, în ceea ce privește tratamentul normativ. Prin urmare, Comisia ar trebui să continue să evalueze dacă un cadru legislativ pentru ESN ar fi adecvat și să prezinte un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la constatările sale, împreună cu o propunere legislativă, dacă este cazul.

- (40) În prezent nu există niciun regim de echivalență pentru recunoașterea de către Uniune a obligațiunilor garantate emise de instituțiile de credit din țări terțe, cu excepția unui context prudențial în care tratamentul preferențial privind lichiditatea este acordat, în anumite condiții, unor obligațiuni din țări terțe. Prin urmare, Comisia ar trebui, în strânsă cooperare cu ABE, să evalueze necesitatea și relevanța introducerii unui regim de echivalență pentru emitenții de obligațiuni garantate și investitorii în obligațiuni garantate din țările terțe. În termen de maximum doi ani de la data la care statele membre urmează să aplice dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă, Comisia ar trebui să prezinte un raport cu privire la aceasta Parlamentului European și Consiliului, împreună cu o propunere legislativă, dacă este cazul.

- (41) Obligațiunile garantate se caracterizează printr-o scadență de mai mulți ani. Prin urmare, este necesar să se includă măsuri tranzitorii pentru a se asigura că obligațiunile garantate emise înainte de ... [30 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive] nu sunt afectate. Obligațiunile garantate emise înainte de această dată ar trebui, prin urmare, să respecte în continuare cerințele prevăzute la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE și să fie exceptate de la majoritatea noilor cerințe prevăzute în prezenta directivă. Astfel de obligațiuni garantate ar trebui să poată fi denumite în continuare obligațiuni garantate, cu condiția ca conformitatea lor cu articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE, astfel cum se aplică la data emiterii obligațiunilor, și cu cerințele prezentei directive care li se aplică, să facă obiectul supravegherii de către autoritățile competente desemnate în temeiul prezentei directive. Această supraveghere nu ar trebui extinsă la cerințele prezentei directive de la care aceste obligațiuni garantate sunt scutite. În unele state membre, codurile ISIN sunt deschise pentru o perioadă mai lungă, ceea ce permite emisiunea continuă de obligațiuni garantate cu codul respectiv, cu scopul de a crește volumul (dimensiunea emisiunii) obligațiunii garantate respective (emisiuni continue). Măsurile tranzitorii ar trebui să acopere emisiunile continue ale obligațiunilor garantate realizate sub codurile ISIN deschise înainte de... [30 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive], sub rezerva unor limitări.

- (42) Ca o consecință a stabilirii unui cadru uniform pentru obligațiunile garantate, descrierea obligațiunilor garantate de la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE ar trebui să fie modificată. Directiva 2014/59/UE definește obligațiunile garantate prin trimitere la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE. Având în vedere că definiția respectivă ar trebui să fie modificată, Directiva 2014/59/UE ar trebui să fie de asemenea modificată. În plus, pentru a evita ca obligațiunile garantate emise în conformitate cu articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE înainte de ... [30 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive] să fie afectate, aceste obligațiuni garantate ar trebui să continue să fie menționate ca obligațiuni garantate până la data scadenței lor. Prin urmare, Directivele 2009/65/CE și 2014/59/UE ar trebui modificate în consecință.
- (43) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative¹, statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, să transmită alături de notificarea dispozițiilor de transpunere, și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.

¹ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (44) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume instituirea unui cadru comun pentru obligațiunile garantate, care să asigure că trăsăturile structurale ale obligațiunilor garantate din întreaga Uniune corespund celui mai redus profil de risc care justifică un tratament preferențial la nivelul Uniunii, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere necesitatea de a dezvolta mai mult piața de obligațiuni garantate și de a sprijini investițiile transfrontaliere din Uniune, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.
- (45) Banca Centrală Europeană a fost consultată și și-a dat avizul la 22 august 2018.
- (46) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului¹ și a formulat un aviz la 12 octombrie 2018².

¹ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

² JO C ... (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

- (47) Instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate prelucrează cantități semnificative de date cu caracter personal. Această prelucrare ar trebui să respecte întotdeauna Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului¹. De asemenea, prelucrarea datelor cu caracter personal de către ABE atunci când, în conformitate cu cerințele prezentei directive, aceasta menține o bază de date centralizată cu sancțiunile administrative și alte măsuri administrative care îi sunt comunicate de către autoritățile naționale competente, ar trebui efectuată în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului²,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

¹ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

² Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

TITLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește norme privind protecția investitorilor în ceea ce privește:

1. cerințele privind emisiunea de obligațiuni garantate;
2. caracteristicile structurale ale obligațiunilor garantate;
3. supravegherea publică a obligațiunilor garantate;
4. cerințele de publicare în ceea ce privește obligațiunile garantate.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

Prezenta directivă se aplică obligațiunilor garantate emise de instituțiile de credit stabilite în Uniune.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive se aplică următoarele definiții:

1. „obligațiune garantată” înseamnă un titlu de creanță care este emis de o instituție de credit în conformitate cu dispozițiile de drept intern care transpun cerințele obligatorii din prezenta directivă și care este garantat prin active de acoperire la care investitorii în obligațiuni garantate pot recurge în mod direct în calitate de creditori preferențiali;
2. „program de obligațiuni garantate” înseamnă caracteristicile structurale ale unei emisiuni de obligațiuni garantate care sunt stabilite prin norme statutare și prin clauze și condiții contractuale, în conformitate cu autorizația acordată instituției de credit emitente de obligațiuni garantate;
3. „portofoliu de acoperire” înseamnă un set de active clar definite care garantează obligațiile de plată aferente obligațiunilor garantate și care sunt segregate de celelalte active deținute de instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate;
4. „active de acoperire” înseamnă activele incluse într-un portofoliu de acoperire;
5. „active constituite ca garanții reale” înseamnă activele corporale și activele sub formă de expuneri care garantează activele de acoperire;

6. „segregare” înseamnă acțiunile întreprinse de o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate pentru a identifica activele de acoperire și pentru a face ca acestea să devină intangibile din punct de vedere juridic pentru creditori, alții decât investitorii în obligațiuni garantate și contrapărțile la contracte derivate;
7. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
8. „instituție specializată de credit ipotecar” înseamnă o instituție de credit care finanțează împrumuturi exclusiv sau în principal prin emisiunea de obligațiuni garantate, care este autorizată prin lege să acorde doar credite ipotecare și împrumuturi către sectorul public și care nu are dreptul de a atrage depozite, dar care atrage alte fonduri rambursabile din partea publicului;
9. „accelerare automată” înseamnă o situație în care o obligațiune garantată devine automat și exigibilă imediat și trebuie plătită în momentul insolvenței sau al rezoluției emitentului și pentru care investitorii în obligațiunea garantată au o creanță executorie de rambursare la o dată anterioară datei inițiale a scadenței;
10. „valoare de piață” înseamnă, în ceea ce privește bunurile imobile, valoarea de piață în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 76 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
11. „valoare ipotecară” înseamnă, în ceea ce privește bunurile imobile, valoarea ipotecară în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 74 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

12. „active primare” înseamnă active de acoperire dominante care determină natura portofoliului de acoperire;
13. „active de substituție” înseamnă active de acoperire care contribuie la cerințele de acoperire, altele decât activele primare;
14. „supragarantare” înseamnă totalitatea nivelului statutar, contractual sau voluntar al garanțiilor care depășește cerința de acoperire prevăzută la articolul 15;
15. „cerințe privind finanțarea corelată” înseamnă normele care prevăd că fluxurile de lichidități dintre datorii și active care ajung la scadență trebuie să fie corelate prin garantarea prin clauze și condiții contractuale a faptului că plățile de la debitori și de la contrapărțile la contractele derivate ajung la scadență înainte de efectuarea plăților către investitorii în obligațiuni garantate și către contrapărțile la contractele derivate, că sumele încasate sunt cel puțin egale ca valoare cu plățile care trebuie efectuate către investitorii în obligațiuni garantate și contrapărțile la contractele derivate, precum și că sumele încasate de la debitori și de la contrapărțile la contractele derivate sunt incluse în portofoliul de acoperire, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3), până când plățile către investitorii în obligațiuni garantate și contrapărțile la contractele derivate devin exigibile;
16. „ieșiri nete de lichidități” înseamnă toate fluxurile de ieșire a plăților scadente într-o zi, inclusiv principalul și plăți de dobândă, precum și plățile efectuate în cadrul contractelor derivate ale programului de obligațiuni garantate, nete de toate fluxurile de intrare ale plăților scadente în aceeași zi pentru creanțe aferente activelor de acoperire;

17. „structura de scadență prelungibilă” înseamnă un mecanism care prevede posibilitatea de a prelungi scadența programată a obligațiunilor garantate pentru o anumită perioadă de timp prestabilită și în cazul în care are loc un factor declanșator specific;
18. „supravegherea publică a obligațiunilor garantate” înseamnă supravegherea programelor de obligațiuni garantate care asigură conformarea și respectarea cerințelor aplicabile emisiunii de obligațiuni garantate;
19. „administrator special” înseamnă persoana sau entitatea desemnată să administreze un program de obligațiuni garantate în cazul insolvenței unei instituții de credit emitente de obligațiuni garantate în cadrul respectivului program sau atunci când s-a stabilit că o astfel de instituție de credit este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în temeiul articolului 32 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE sau, în circumstanțe excepționale, în cazul în care autoritatea competentă relevantă stabilește că buna funcționare a instituției de credit respective este grav periclitată;
20. „rezoluție” înseamnă o rezoluție în sensul definiției de la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/59/UE;
21. „grup” înseamnă un grup în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 138 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
22. „întreprinderi publice” înseamnă întreprinderi publice în sensul definiției de la articolul 2 litera (b) din Directiva 2006/111/CE a Comisiei.

TITLUL II

CARACTERISTICILE STRUCTURALE

ALE OBLIGAȚIUNILOR GARANTATE

Capitolul 1

Mecanismul de recurs dual și indisponibilitatea în caz de faliment

Articolul 4

Mecanismul de recurs dual

- (1) Statele membre stabilesc norme prin care se acordă investitorilor în obligațiuni garantate și contrapărților la contracte derivate care respectă articolul 11 dreptul la următoarele creanțe:
- (a) o creanță asupra instituției de credit care emite obligațiunile garantate;
 - (b) în cazul insolvenței sau rezoluției instituției de credit emitente de obligațiuni garantate, o creanță prioritară asupra principalului și asupra oricăror dobânzi acumulate și viitoare ale activelor de acoperire;

- (c) în cazul insolvenței instituției de credit emitente de obligațiuni garantate și în eventualitatea în care creanța prioritară menționată la litera (b) nu poate fi satisfăcută în totalitate, o creanță asupra masei bunurilor care face obiectul insolvenței instituției de credit respective, care are rang egal cu creanțele creditorilor chirografari obișnuiți ai instituției de credit astfel cum sunt stabilite în conformitate cu legislația națională care reglementează rangul de prioritate în procedurile obișnuite de insolvență.
- (2) Creanțele menționate la alineatul (1) se limitează la obligațiile de plată integrale aferente obligațiunilor garantate.
- (3) În sensul alineatului (1) litera (c) din prezentul articol, în cazul insolvenței unei instituții specializate de credit ipotecar, statele membre pot prevedea norme prin care se acordă investitorilor în obligațiuni garantate și contrapărților la contracte derivate care respectă articolul 11 o creanță care are rang senior față de creanțele creditorilor chirografari obișnuiți ai respectivei instituții specializate de credit ipotecar stabilite în conformitate cu legislația națională care reglementează rangul de prioritate al creditorilor în procedurile obișnuite de insolvență, dar un rang inferior față de creanțele altor creditori preferențiali.

Articolul 5

Indisponibilitatea în caz de faliment a obligațiunilor garantate

Statele membre se asigură că obligațiile de plată aferente obligațiunilor garantate nu fac obiectul accelerării automate în cazul insolvenței sau rezoluției instituției de credit emitente de obligațiuni garantate.

Capitolul 2

Portofoliul de acoperire și acoperirea

SECȚIUNEA I

ACTIVE ELIGIBILE

Articolul 6

Active de acoperire eligibile

- (1) Statele membre impun ca obligațiunile garantate să fie permanent garantate cu:
 - (a) active care sunt eligibile în temeiul articolului 129 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu condiția ca instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate să respecte cerințele prevăzute la articolul 129 alineatele (1a)-(3) din regulamentul respectiv;

- (b) active de acoperire de calitate ridicată care să garanteze că instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate deține un drept de creanță, astfel cum se prevede la alineatul (2), și care să fie garantate cu active constituite ca garanții reale, astfel cum se prevede la alineatul (3); sau
 - (c) active sub forma unor împrumuturi acordate unor întreprinderi publice sau garantate de acestea, sub rezerva dispozițiilor prevăzute la alineatul (4) din prezentul articol;
- (2) Dreptul de creanță menționat la alineatul (1) litera (b) face obiectul următoarelor cerințe legale:
- (a) activul reprezintă un drept de creanță asupra unei sume care are o valoare minimă ce poate fi stabilită în orice moment, este valabil din punct de vedere juridic și executoriu, nu face obiectul altor condiții decât aceea ca creanța să ajungă la scadență la o dată ulterioară și care este garantat printr-o ipotecă, un drept asupra activului, un drept de retenție sau o altă garanție;
 - (b) ipoteca, dreptul asupra activului, dreptul de retenție sau o altă garanție care garantează dreptul de creanță sunt executorii;
 - (c) toate cerințele legale pentru constituirea ipotecii, a dreptului asupra activului, a dreptului de retenție sau a unei alte garanții care garantează dreptul de creanță au fost îndeplinite;
 - (d) ipoteca, dreptul asupra activului, dreptul de retenție sau o altă garanție care garantează dreptul de creanță permit instituției de credit emitente de obligațiuni garantate să recupereze valoarea dreptului de creanță fără întârzieri nejustificate.

Statele membre impun obligația ca instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate să evalueze caracterul executoriu al drepturilor de creanță și capacitatea de a constitui active ca garanții reale înainte de a le include în portofoliul de acoperire.

- (3) Activele constituite ca garanții reale menționate la alineatul (1) litera (b) trebuie să îndeplinească una dintre următoarele cerințe:
- (a) pentru activele corporale constituite ca garanții reale, există standarde de evaluare care sunt general acceptate de experți și sunt adecvate pentru respectivul activ corporal constituit ca garanție reală și există un registru public care înregistrează proprietatea și creanțele asupra respectivelor active corporale constituite ca garanții reale; sau
 - (b) pentru activele sub formă de expuneri, siguranța și soliditatea contrapărții expunerii decurg din competențele sale fiscale sau din faptul că soliditatea sa operațională și solvabilitatea sa financiară fac obiectul unei supravegheri publice permanente.

Activele corporale constituite ca garanții reale menționate la prezentul alineat primul paragraf litera (a) contribuie la acoperirea datoriilor aferente obligațiunii garantate până la valoarea cea mai mică dintre principalul dreptului de retenție combinat cu orice drept de retenție anterior și 70 % din valoarea respectivelor active corporale constituite ca garanții reale. Activele corporale constituite ca garanții reale menționate la prezentul alineat primul paragraf litera (a) și care garantează active astfel cum se menționează la alineatul (1) litera (a) nu trebuie să respecte limita de 70 % sau limitele prevăzute la articolul 129 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În cazul în care, în sensul prezentului alineat primul paragraf litera (a), nu există un registru public pentru un anumit activ corporal constituit ca garanție reală, statele membre pot să prevadă o formă alternativă de certificare a proprietății și a creanțelor asupra acelui activ corporal constituit ca garanție reală, în măsura în care această formă de certificare oferă protecție care este comparabilă cu protecția oferită de un registru public, în sensul că, în conformitate cu dreptul statului membru în cauză, acesta permite accesul părților terțe interesate la informații referitoare la identificarea activului corporal constituit ca garanție reală grevată cu sarcini, la atribuirea proprietății, la documentarea și atribuirea grevării cu sarcini și la caracterul executoriu al garanțiilor reale.

- (4) În sensul alineatului (1) litera (c), obligațiunile garantate prin împrumuturi către întreprinderile publice sau garantate de acestea ca active primare fac obiectul unui nivel minim de supragarantare de 10 % și al tuturor condițiilor următoare:
- (a) întreprinderile publice furnizează servicii publice esențiale pe baza unei autorizații, a unui contract de concesiune sau a unei alte forme de atribuire de către o autoritate publică;
 - (b) întreprinderile publice fac obiectul supravegherii publice;
 - (c) întreprinderile publice dispun de suficiente capacități generatoare de venituri, care sunt garantate de faptul că respectivele întreprinderi publice:
 - (i) dispun de suficientă flexibilitate pentru a colecta și a majora comisioanele, taxele și creanțele pentru serviciul furnizat, astfel încât să își asigure soliditatea financiară și solvabilitatea;
 - (ii) primesc în mod legal suficiente subvenții încât să-și asigure soliditatea financiară și solvabilitatea în schimbul furnizării de servicii publice esențiale; sau
 - (iii) au încheiat un contract de transfer de profit și pierderi cu o autoritate publică.

- (5) Statele membre stabilesc norme privind metodologia și procesul de evaluare a activelor corporale constituite ca garanții reale care garantează active astfel cum se menționează la alineatul (1) literele (a) și (b). Normele respective garantează cel puțin următoarele:
- (a) că, pentru fiecare activ corporal constituit ca garanție reală, există, în momentul includerii activului de acoperire în portofoliul de acoperire, o evaluare curentă la valoarea de piață sau la o valoare inferioară acesteia ori la valoarea ipotecară sau la o valoare inferioară acesteia;
 - (b) că evaluarea este efectuată de un evaluator care deține calificările, capacitatea și experiența necesare pentru a efectua evaluarea; și
 - (c) că evaluatorul nu participă la procesul de luare a deciziei de acordare a creditului, nu ia în considerare elementele speculative în evaluarea valorii activului corporal constituit ca garanție reală și formalizează această valoare într-un mod clar și transparent.
- (6) Statele membre impun obligația ca instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate să dispună de proceduri pentru a monitoriza dacă activele corporale constituite ca garanții reale care garantează active astfel cum se menționează la alineatul (1) literele (a) și (b) din prezentul articol sunt asigurate în mod adecvat împotriva riscului de daune și că creanța de asigurare este segregată în conformitate cu articolul 12.
- (7) Statele membre prevăd obligația instituțiilor de credit emitente de obligațiuni garantate de a documenta activele de acoperire menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) și conformitatea politicilor lor de creditare cu dispozițiile de drept intern care transpun prezentul articol.

- (8) Statele membre prevăd norme care asigură diversificarea riscurilor din portofoliul de acoperire în ceea ce privește gradul de detaliu și de concentrare semnificativă pentru activele care nu sunt eligibile în temeiul alineatului (1) litera (a).

Articolul 7

Active constituite ca garanții reale localizate în afara Uniunii

- (1) Sub rezerva alineatului (2), statele membre pot permite instituțiilor de credit emitente de obligațiuni garantate să includă în portofoliul de acoperire active garantate cu active constituite drept garanții reale localizate în afara Uniunii.
- (2) În cazul în care permit includerea activelor prevăzute la alineatul (1), statele membre asigură protecția investitorilor impunând obligația ca instituțiile de credit să verifice ca respectivele active constituite ca garanții reale să îndeplinească toate cerințele stabilite la articolul 6. Statele membre se asigură că aceste active constituite ca garanții reale oferă un nivel de certitudine asemănător cu cel oferit de activele constituite ca garanții reale localizate în Uniune și se asigură că realizarea acestor active constituite ca garanții reale este executorie din punct de vedere juridic într-un mod care are efecte echivalente cu modul de realizare a activelor constituite ca garanții reale localizate în Uniune.

Articolul 8

Structuri intragrup de obligațiuni garantate puse în comun

Statele membre pot stabili norme în ceea ce privește utilizarea structurilor intragrup de obligațiuni garantate puse în comun potrivit cărora obligațiunile garantate emise de o instituție de credit care aparține unui grup („obligațiuni garantate emise la nivel intern”) sunt utilizate ca active de acoperire pentru emisiunea externă de obligațiuni garantate de către o altă instituție de credit care aparține aceluiași grup („obligațiuni garantate emise la nivel extern”). Aceste norme includ cel puțin următoarele cerințe:

- (a) obligațiunile garantate emise la nivel intern sunt vândute instituției de credit care emite obligațiuni garantate emise la nivel extern;
- (b) obligațiunile garantate emise la nivel intern sunt utilizate ca active de acoperire din portofoliul de acoperire pentru obligațiunile garantate emise la nivel extern și sunt înregistrate în bilanțul instituției de credit care emite obligațiunile garantate emise la nivel extern;
- (c) portofoliul de acoperire pentru obligațiunile garantate emise la nivel extern conține obligațiunile garantate emise numai la nivel intern care au fost emise de o singură instituție de credit din cadrul grupului;
- (d) instituția de credit care emite obligațiunile garantate emise la nivel extern intenționează să le vândă unor investitori în obligațiuni garantate din afara grupului;

- (e) atât obligațiunile garantate emise la nivel intern, cât și obligațiunile garantate emise la nivel extern se califică pentru nivelul 1 de calitate a creditului astfel cum se menționează în partea a treia titlul II capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 la momentul emiterii și sunt garantate cu active eligibile în conformitate cu articolul 6 din prezenta directivă;
- (f) în cazul structurilor intragrup transfrontaliere de obligațiuni garantate puse în comun, activele de acoperire ale obligațiunilor garantate emise la nivel intern respectă cerințele privind eligibilitatea și acoperirea ale obligațiunilor garantate emise la nivel extern.

În sensul primului paragraf litera (e) din prezentul articol, autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) pot permite ca obligațiunile garantate care se califică pentru nivelul 2 de calitate a creditului, în urma unei modificări care a condus la scăderea nivelului lor de calitate a creditului, să facă parte în continuare dintr-o structură intragrup de obligațiuni garantate puse în comun, cu condiția ca autoritățile competente să stabilească faptul că modificarea nivelului de calitate a creditului nu a fost determinată de o încălcare a cerințelor pentru acordarea autorizației prevăzute în dispozițiile de drept intern care transpun articolul 19 alineatul (2). Autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) notifică ulterior ABE cu privire la orice decizie luată în temeiul prezentului paragraf.

Articolul 9

Finanțare în comun

- (1) Statele membre permit utilizarea de active de acoperire eligibile care au fost inițiate de o instituție de credit și au fost achiziționate de o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate drept active de acoperire pentru emisiunea de obligațiuni garantate.

Statele membre reglementează aceste achiziții cu scopul de a se asigura că sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolele 6 și 12.

- (2) Fără a se aduce atingere cerințelor prevăzute la alineatul (1) al doilea paragraf din prezentul articol, statele membre pot permite transferurile prin contracte de garanție financiară în conformitate cu Directiva 2002/47/CE.
- (3) Fără a se aduce atingere cerințelor prevăzute la alineatul (1) al doilea paragraf, statele membre pot autoriza ca activele care au fost inițiate de o întreprindere care nu este o instituție de credit să fie utilizate drept active de acoperire. În cazul în care exercită această opțiune, statele membre solicită ca instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate fie să evalueze standardele de acordare a creditelor ale întreprinderii de la care provin activele de acoperire fie să realizeze ea însăși o evaluare amănunțită a bonității debitorului.

Articolul 10

Compoziția portofoliului de acoperire

Statele membre asigură protecția investitorilor prin stabilirea unor norme privind compoziția portofoliilor de acoperire. Aceste norme stabilesc, după caz, condițiile în care instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate includ în portofoliul de acoperire active primare care au caracteristici diferite în ceea ce privește structura, durata de viață sau profilul de risc.

Articolul 11

Contractele derivate din portofoliul de acoperire

- (1) Statele membre asigură protecția investitorilor permițând includerea contractelor derivate în portofoliul de acoperire numai în cazul în care sunt respectate cel puțin următoarele cerințe:
- (a) contractele derivate sunt incluse în portofoliul de acoperire exclusiv în scopul acoperirii riscurilor, volumul lor este ajustat în cazul unei reduceri a riscului acoperit și sunt eliminate atunci când riscul acoperit încetează să mai existe;
 - (b) contractele derivate sunt suficient de bine documentate;
 - (c) contractele derivate sunt segregate în conformitate cu articolul 12;
 - (d) contractele derivate nu pot fi reziliate în cazul insolvenței sau rezoluției instituției de credit emitente de obligațiuni garantate;
 - (e) contractele derivate respectă normele stabilite în conformitate cu alineatul (2).

- (2) Pentru a asigura conformitatea cu cerințele menționate la alineatul (1), statele membre stabilesc norme pentru contractele derivate din portofoliul de acoperire.

Normele respective precizează:

- (a) criteriile de eligibilitate pentru contrapărțile la operațiunile de acoperire a riscurilor;
- (b) documentația necesară care trebuie furnizată în ceea ce privește contractele derivate.

Articolul 12

Segregarea activelor de acoperire

- (1) Statele membre prevăd norme care reglementează segregarea activelor de acoperire. Aceste norme includ cel puțin următoarele cerințe:
- (a) toate activele de acoperire sunt identificabile în orice moment de către instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate;
 - (b) toate activele de acoperire fac obiectul unei segregări obligatorii din punct de vedere juridic și executorii efectuate de către instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate;
 - (c) toate activele de acoperire sunt protejate împotriva oricărei creanțe a unei părți terțe și niciun activ de acoperire nu face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței instituției de credit emitente de obligațiuni garantate, până la satisfacerea creanței prioritare prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b).

În sensul primului paragraf, activele de acoperire cuprind orice garanții reale primite în legătură cu pozițiile pe contracte derivate.

- (2) Segregarea activelor de acoperire menționată la alineatul (1) se aplică, de asemenea, în cazul insolvenței sau rezoluției instituției de credit emitente de obligațiuni garantate.

Articolul 13

Monitorul portofoliului de acoperire

- (1) Statele membre pot prevedea obligația instituțiilor de credit emitente de obligațiuni garantate de a numi un monitor al portofoliului de acoperire care să efectueze monitorizarea continuă a portofoliului de acoperire în ceea ce privește cerințele prevăzute la articolele 6-12 și la articolele 14-17.
- (2) În cazul în care exercită opțiunea prevăzută la alineatul (1), statele membre stabilesc norme cel puțin cu privire la următoarele aspecte:
- (a) numirea și destituirea monitorului portofoliului de acoperire;
 - (b) criteriile de eligibilitate privind monitorul portofoliului de acoperire;
 - (c) rolul și sarcinile monitorului portofoliului de acoperire, inclusiv în cazul insolvenței sau rezoluției instituției de credit emitente de obligațiuni garantate;

- (d) obligația de a raporta autorităților competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2);
 - (e) dreptul de acces la informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor monitorului portofoliului de acoperire.
- (3) În cazul în care statele membre exercită opțiunea prevăzută la alineatul (1), monitorul portofoliului de acoperire trebuie să acționeze separat și să fie independent de instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate și de auditorul respectivei instituții de credit.

Statele membre pot totuși permite numirea unui monitor al portofoliului de acoperire care nu acționează separat de instituția de credit („monitor intern al portofoliului de acoperire”) în cazul în care:

- (a) monitorul intern al portofoliului de acoperire acționează independent de procesul de luare a deciziei de acordare a creditului al instituției de credit emitente de obligațiuni garantate;
- (b) fără a aduce atingere alineatului (2) litera (a), statele membre se asigură că monitorul intern al portofoliului de acoperire nu poate fi înlăturat din funcția de monitor al portofoliului de acoperire fără aprobarea prealabilă a organului de conducere al instituției de credit emitente de obligațiuni garantate, în exercitarea funcției sale de supraveghere; și
- (c) dacă este necesar, monitorul intern al portofoliului de acoperire are acces direct la organul de conducere care exercită funcția sa de supraveghere.

- (4) În cazul în care exercită opțiunea prevăzută la alineatul (1), statele membre notifică ABE în acest sens.

Articolul 14

Informații pentru investitori

- (1) Statele membre se asigură că instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate oferă informații cu privire la programele lor de obligațiuni garantate care sunt suficient de detaliate pentru a permite investitorilor să evalueze profilul și riscurile programului respectiv și să își îndeplinească obligația de diligență.
- (2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că informațiile sunt puse la dispoziția investitorilor cel puțin trimestrial și că printre acestea se numără cel puțin următoarele informații privind portofoliul:
- (a) valoarea portofoliului de acoperire și a obligațiunilor garantate rămase de rambursat;
 - (b) o listă a numerelor internaționale de identificare a valorilor mobiliare (coduri ISIN) pentru toate emisiunile de obligațiuni garantate din cadrul programului respectiv, cărora i s-a atribuit un cod ISIN;
 - (c) distribuția geografică și tipul de active de acoperire, cuantumul împrumuturilor acordate și metoda de evaluare;

- (d) detalii cu privire la riscul de piață, inclusiv riscul de rată a dobânzii și riscul valutar, riscul de credit și riscul de lichiditate;
- (e) structura scadențelor activelor de acoperire și a obligațiunilor garantate, inclusiv o prezentare generală a factorilor declanșatori ai prelungirii scadenței, dacă este cazul;
- (f) nivelurile de acoperire obligatorie și disponibilă, și nivelurile supragarantării legale, contractuale și voluntare;
- (g) procentul de împrumuturi în cazul cărora se consideră că obligațiile de plată nu au fost îndeplinite în conformitate cu articolul 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în toate cazurile în care împrumuturile sunt restante de mai mult de 90 de zile.

Statele membre se asigură că, pentru obligațiunile garantate emise la nivel extern în cadrul structurilor intragrup de obligațiuni garantate puse în comun menționate la articolul 8, se furnizează investitorilor informațiile menționate la prezentul alineat primul paragraf sau un link către acestea, referitoare la toate obligațiunile garantate emise la nivel intern ale grupului.

Statele membre se asigură că informațiile sunt furnizate investitorilor cel puțin pe bază agregată.

- (3) Statele membre asigură protecția investitorilor impunând obligația instituțiilor de credit emitente de obligațiuni garantate de a publica pe site-ul lor de internet informațiile ce trebuie puse la dispoziția investitorilor în conformitate cu alineatele (1) și (2). Statele membre nu impun instituțiilor de credit respective obligația de a publica aceste informații pe suport hârtie.

SECȚIUNEA II

CERINȚE PRIVIND ACOPERIREA ȘI LICHIDITATEA

Articolul 15

Cerințe privind acoperirea

- (1) Statele membre asigură protecția investitorilor impunând obligația ca programele de obligațiuni garantate să respecte în orice moment cel puțin cerințele de acoperire prevăzute la alineatele (2)-(8):
- (2) Toate datoriile aferente obligațiunilor garantate sunt acoperite de drepturile de creanță aferente activelor de acoperire.
- (3) Datoriile menționate la alineatul (2) includ:
 - (a) obligațiile de plată a principalului obligațiunilor garantate rămase de rambursat;
 - (b) obligațiile de plată a oricărei dobânzi acumulate a obligațiunilor garantate rămase de rambursat;
 - (c) obligațiile de plată aferente contractelor derivate deținute în conformitate cu articolul 11; și

- (d) costurile preconizate legate de întreținere și administrare în vederea lichidării programului de obligațiuni garantate.

În sensul primului paragraf litera (d), statele membre pot permite calcularea unei sume forfetare.

- (4) Se consideră că următoarele active de acoperire contribuie la cerința de acoperire:

- (a) activele primare;
- (b) activele de substituție;
- (c) activele lichide deținute în conformitate cu articolul 16; și
- (d) drepturile de creanță aferente contractelor derivate deținute în conformitate cu articolul 11.

Creanțele negarantate în cazul cărora se consideră că a survenit o situație de neîndeplinire a obligațiilor de plată în conformitate cu articolul 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 nu contribuie la acoperire.

- (5) În sensul alineatului (3) primul paragraf litera (c) și al alineatului (4) primul paragraf litera (d), statele membre stabilesc norme pentru evaluarea contractelor derivate.

- (6) Calculul acoperirii necesare asigură faptul că valoarea cumulată a principalului tuturor activelor de acoperire este cel puțin egală cu valoarea cumulată a principalului obligațiunilor garantate rămase de rambursat („principiul nominal”).

Statele membre pot permite și alte principii de calcul în măsura în care acestea nu conduc la un nivel de acoperire mai ridicat decât cel calculat conform principiului nominal.

Statele membre stabilesc norme privind calculul tuturor dobânzilor de plătit pentru obligațiunile garantate rămase de rambursat și a dobânzilor de încasat pentru activele de acoperire; acestea trebuie să reflecte principii prudențiale solide, în conformitate cu standardele de contabilitate aplicabile.

- (7) Prin derogare de la alineatul (6) primul paragraf, statele membre pot, într-un mod care să reflecte principii prudențiale solide și în conformitate cu standardele de contabilitate aplicabile, să permită ca viitoarele dobânzi de încasat aferente activului de acoperire, după deducerea dobânzilor viitoare aferente obligațiunii garantate corespondente, să fie luate în considerare pentru a echilibra orice deficit de acoperire a obligației de plată a principalului aferente obligațiunii garantate, în cazul în care există o legătură strânsă în sensul definiției din regulamentul delegat aplicabil adoptat în temeiul articolului 33 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

- (a) plățile primite pe durata vieții activului de acoperire și care sunt necesare pentru acoperirea obligației de plată aferente obligațiunii garantate corespondente sunt segregate în conformitate cu articolul 12 sau sunt incluse în portofoliul de acoperire sub forma activelor de acoperire menționate la articolul 6, până la scadența plăților; și

- (b) se poate face plata în avans a activului de acoperire numai prin exercitarea opțiunii de livrare definite de regulamentul delegat aplicabil adoptat în temeiul articolului 33 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau, în cazul obligațiunilor garantate cu opțiune de răscumpărare la valoarea nominală de către instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate, dacă debitorul activului de acoperire plătește cel puțin valoarea nominală exigibilă a obligațiunii garantate cu opțiune de răscumpărare.
- (8) Statele membre se asigură că calcularea activelor de acoperire și al datoriilor se bazează pe aceeași metodologie. Statele membre pot permite utilizarea unor metodologii diferite de calcul pentru calcularea pe de o parte a activelor de acoperire și pe altă parte a datoriilor, cu condiția ca utilizarea acestor metodologii diferite să nu conducă la un nivel de acoperire mai ridicat decât cel calculat folosind aceeași metodologie pentru calcularea atât a activelor, cât și a datoriilor.

Articolul 16

Cerința privind amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire

- (1) Statele membre asigură protecția investitorilor prin impunerea obligației ca portofoliul de acoperire să dețină în orice moment un amortizor de lichiditate compus din active lichide disponibile pentru a acoperi ieșirile nete de lichidități ale programului de obligațiuni garantate.
- (2) Amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire acoperă ieșirile nete de lichidități maxime cumulate pentru următoarele 180 de zile.

- (3) Statele membre se asigură că amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire menționat la alineatul (1) de la prezentul articol constă din următoarele tipuri de active, segregate în conformitate cu articolul 12 din prezenta directivă:
- (a) active care se încadrează ca active de nivel 1, de nivel 2A sau de nivel 2B în temeiul regulamentului delegat aplicabil adoptat în temeiul articolului 460 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, evaluate în conformitate cu respectivul regulament delegat, și care nu au fost emise de însăși instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate, de întreprinderea sa mamă, alta decât o entitate din sectorul public care nu este o instituție de credit, de filiala sa sau de o altă filială a întreprinderii sale mamă sau de o entitate special constituită în scopul securitizării cu care instituția de credit are legături strânse;
 - (b) expuneri pe termen scurt față de instituții de credit care se califică pentru nivelul 1 sau nivelul 2 de calitate a creditului ori depozite pe termen scurt la instituții de credit care se califică pentru nivelul 1, nivelul 2 sau nivelul 3 de calitate a creditului, în conformitate cu articolul 129 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Statele membre pot restricționa tipurile de active lichide care sunt folosite în sensul primului paragraf literele (a) și (b).

Statele membre se asigură că creanțele negarantate din expunerile considerate a fi în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 nu pot contribui la amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire.

- (4) În cazul în care instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate sunt supuse cerințelor de lichiditate prevăzute în alte acte juridice ale Uniunii, care au ca efect suprapunerea cu amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire, statele membre pot decide să nu aplice dispozițiile de drept intern care transpun alineatele (1), (2) și (3) pe parcursul perioadei prevăzute în aceste acte juridice ale Uniunii. Statele membre pot exercita opțiunea respectivă numai până la data la care se aplică modificarea respectivelor acte juridice ale Uniunii menită să elimine suprapunerea și informează Comisia și ABE dacă exercită această opțiune.
- (5) Statele membre pot permite calcularea principalului pentru structurile de scadențe prelungibile pe baza datei finale a scadenței, în conformitate cu termenii și condițiile obligațiunilor garantate.
- (6) Statele membre pot stabili ca alineatul (1) să nu se aplice obligațiunilor garantate care fac obiectul cerințelor privind finanțarea corelată.

Articolul 17

Condiții privind structurile de scadențe prelungibile

- (1) Statele membre pot permite emisiunea de obligațiuni garantate cu structuri de scadențe prelungibile în cazul în care protecția investitorilor este asigurată cel puțin de următoarele elemente:
- (a) scadența poate fi prelungită numai cu condiția ca în dreptul intern să fie prevăzuți factori declanșatori obiectivi și nu la discreția instituției de credit emitente de obligațiuni garantate;
 - (b) factorii declanșatori ai prelungirii scadenței sunt specificați în clauzele și condițiile contractuale ale obligațiunii garantate;
 - (c) informațiile furnizate investitorilor cu privire la structura scadenței sunt suficiente pentru a le da acestora posibilitatea de a determina riscul aferent obligațiunii garantate și includ o descriere detaliată a următoarelor elemente:
 - (i) factorii declanșatori ai prelungirii scadenței;
 - (ii) consecințele asupra prelungirii scadenței ale insolvenței sau ale rezoluției instituției de credit emitente de obligațiuni garantate;
 - (iii) rolul autorităților competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) și, dacă este cazul, al administratorului special, în ceea ce privește prelungirea scadenței;

- (d) data finală a scadenței obligației garantate poate fi determinată în orice moment;
 - (e) în cazul insolvenței sau al rezoluției instituției de credit emitente de obligațiuni garantate, prelungirile scadenței nu afectează rangul de prioritate al investitorilor în obligațiuni garantate, nici nu inversează ordinea prevăzută de scadențarul inițial al programului de obligațiuni garantate;
 - (f) prelungirea scadenței nu schimbă caracteristicile structurale ale obligațiunilor garantate în ceea ce privește recursul dual menționat la articolul 4 și indisponibilitatea în caz de faliment menționată la articolul 5.
- (2) Statele membre care permit emisiunea de obligațiuni garantate cu structuri de scadențe prelungibile informează ABE în mod corespunzător.

TITLUL III

SUPRAVEGHEREA PUBLICĂ

A OBLIGAȚIUNILOR GARANTATE

Articolul 18

Supravegherea publică a obligațiunilor garantate

- (1) Statele membre asigură protecția investitorilor prevăzând obligația ca emisiunea de obligațiuni garantate să fie supusă supravegherii publice a obligațiunilor garantate.

- (2) În scopul supravegherii publice a obligațiunilor garantate menționate la alineatul (1), statele membre desemnează una sau mai multe autorități competente. Acestea informează Comisia și ABE cu privire la autoritățile desemnate respective și indică orice separare a funcțiilor și atribuțiilor.
- (3) Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în temeiul alineatului (2) monitorizează emisiunea de obligațiuni garantate pentru a evalua conformitatea cu cerințele stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă.
- (4) Statele membre se asigură că instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate înregistrează toate tranzacțiile aferente programului de obligațiuni garantate și dispun de mecanisme adecvate și de sisteme și procese de documentare corespunzătoare.
- (5) În plus, statele membre se asigură că sunt instituite măsuri adecvate pentru a le permite autorităților competente desemnate în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol să obțină informațiile necesare pentru a evalua conformitatea cu cerințele stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă, a investiga eventualele încălcări ale acestor cerințe și pentru a impune sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în conformitate cu dispozițiile de drept intern care transpun articolul 23.
- (6) Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în temeiul alineatului (2) dispun de cunoștințele de specialitate, resursele, capacitatea operațională, competențele și independența necesare pentru îndeplinirea funcțiilor legate de supravegherea publică a obligațiunilor garantate.

Articolul 19

Autorizația acordată pentru programele de obligațiuni garantate

- (1) Statele membre asigură protecția investitorilor prin impunerea unei autorizații pentru programul de obligațiuni garantate care trebuie obținută înaintea emisiunii de obligațiuni garantate în cadrul respectivului program. Statele membre conferă competența de a acorda astfel de autorizații autorităților competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2).
- (2) Statele membre stabilesc cerințele pentru acordarea autorizației menționate la alineatul (1), care trebuie să includă cel puțin următoarele elemente:
 - (a) un program de activitate adecvat care să prezinte calendarul de emisiune a obligațiunilor garantate;
 - (b) politici, procese și metodologii adecvate – care să vizeze protecția investitorilor privind aprobarea, modificarea, reînnoirea și refinanțarea împrumuturilor incluse în portofoliul de acoperire;
 - (c) membrii conducerii și personalul responsabil de programul de obligațiuni garantate care au calificările și cunoștințele adecvate în ceea ce privește emisiunea de obligațiuni garantate și administrarea programului de obligațiuni garantate;
 - (d) o structură administrativă a portofoliului de acoperire și supravegherea acesteia, care să îndeplinească cerințele aplicabile prevăzute de dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă și supravegherea acesteia.

Articolul 20

Supravegherea publică a obligațiunilor garantate în cazul insolvenței sau al rezoluției

- (1) În cazul rezoluției unei instituții de credit emitente de obligațiuni garantate, autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) cooperează cu autoritatea de rezoluție pentru a garanta că drepturile și interesele investitorilor în obligațiunile garantate sunt conservate, cel puțin prin verificarea gestionării continue și temeinice a programului de obligațiuni garantate pe durata procesului de rezoluție.
- (2) Statele membre pot prevedea numirea unui administrator special, pentru a garanta că drepturile și interesele investitorilor în obligațiunile garantate sunt conservate, cel puțin prin verificarea gestionării continue și temeinice a programului de obligațiuni garantate pe durata necesară.

În cazul în care exercită această opțiune, statele membre pot impune autorităților lor competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) obligația de a aproba numirea și demiterea administratorului special. Statele membre care exercită această opțiune impun cel puțin obligația ca autoritățile competente să fie consultate cu privire la numirea și demiterea administratorului special.

- (3) În cazul în care prevăd numirea unui administrator special în conformitate cu alineatul (2), statele membre adoptă norme care stabilesc atribuțiile și responsabilitățile administratorului special respectiv cel puțin în ceea ce privește următoarele elemente:
- (a) stingerea datoriilor aferente obligațiunilor garantate;
 - (b) gestionarea și realizarea activelor de acoperire, inclusiv transferul acestora împreună cu datoriile aferente obligațiunilor garantate către o altă instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate;
 - (c) demersurile juridice necesare pentru buna administrare a portofoliului de acoperire, pentru monitorizarea continuă a acoperirii datoriilor aferente obligațiunilor garantate, pentru inițierea de proceduri în vederea readucerii activelor în portofoliul de acoperire și pentru transferarea activelor rămase către masa bunurilor care face obiectul insolvenței aparținând instituției de credit care a emis obligațiunile garantate după ce toate datoriile aferente obligațiunilor garantate sunt stinse.

În sensul primului paragraf litera (c), statele membre pot permite ca un administrator special să opereze, în cazul în care instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate este în insolvență, pe baza autorizației deținute de instituția de credit respectivă, sub rezerva aceluiași cerințe operaționale.

- (4) Statele membre asigură coordonarea și schimbul de informații în cadrul procedurii de insolvență sau de rezoluție între autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2), administratorul special, în cazul în care un astfel de administrator a fost numit, și autoritatea de rezoluție, în cazul rezoluției.

Articolul 21

Raportarea destinată autorităților competente

- (1) Statele membre asigură protecția investitorilor impunând obligația ca instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate să raporteze informațiile prevăzute la alineatul (2) cu privire la programele de obligațiuni garantate autorităților competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2). Raportarea respectivă se efectuează în mod regulat, precum și la cererea autorităților competente respective. Statele membre stabilesc norme privind frecvența raportării în mod regulat.
- (2) Obligațiile de raportare care urmează să fie stabilite în temeiul alineatului (1) trebuie să prevadă că informațiile care urmează a fi furnizate includ informații privind cel puțin următoarele elemente:
- (a) eligibilitatea activelor și cerințele privind portofoliul de acoperire, în conformitate cu articolele 6-11;
 - (b) segregarea activelor de acoperire, în conformitate cu articolul 12;

- (c) dacă este necesar, modul de funcționare a monitorului portofoliului de acoperire, în conformitate cu articolul 13;
 - (d) cerințele privind acoperirea, în conformitate cu articolul 15;
 - (e) amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire, în conformitate cu articolul 16;
 - (f) dacă este necesar, condițiile pentru structurile de scadențe prelungibile, în conformitate cu articolul 17.
- (3) Statele membre prevăd norme privind informațiile ce urmează a fi furnizate în temeiul alineatului (2), în caz de insolvență sau de rezoluție a instituției de credit emitente de obligațiuni garantate, de către instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate către autoritățile competente desemnate în conformitate cu articolul 18 alineatul (2).

Articolul 22

Competențele autorităților competente în scopul supravegherii publice a obligațiunilor garantate

- (1) Statele membre asigură protecția investitorilor conferind autorităților competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) toate competențele de supraveghere, de investigare și de sancționare necesare pentru a-și îndeplini sarcinile de supraveghere publică a obligațiunilor garantate.

- (2) Competențele menționate la alineatul (1) includ cel puțin următoarele:
- (a) competența de a acorda sau de a refuza autorizațiile prevăzute la articolul 19;
 - (b) competența de a revizui cu regularitate programul de obligațiuni garantate pentru a evalua conformarea acestuia cu dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă;
 - (c) competența de a efectua inspecții on-site și off-site;
 - (d) competența de a impune sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în conformitate cu dispozițiile de drept intern care transpun articolul 23;
 - (e) competența de a adopta și de a pune în aplicare orientările în materie de supraveghere privind emisiunea de obligațiuni garantate.

Articolul 23

Sancțiuni administrative și alte măsuri administrative

- (1) Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a prevedea sancțiuni penale, statele membre instituie norme care stabilesc sancțiuni administrative și alte măsuri administrative corespunzătoare care se aplică cel puțin în următoarele situații:
- (a) o instituție de credit a primit autorizație pentru un program de obligațiuni garantate pe baza unor declarații false sau prin alte mijloace neregulate;

- (b) o instituție de credit nu mai îndeplinește condițiile în care a fost acordată autorizația pentru un program de obligațiuni garantate;
- (c) o instituție de credit emite obligațiuni garantate fără a obține o autorizație în acest sens, în conformitate cu dispozițiile de drept intern care transpun articolul 19;
- (d) o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate nu îndeplinește cerințele stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun articolul 4;
- (e) o instituție de credit emite obligațiuni garantate care nu îndeplinesc cerințele stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun articolul 5;
- (f) o instituție de credit emite obligațiuni garantate care nu sunt garantate în conformitate cu dispozițiile de drept intern care transpun articolul 6;
- (g) o instituție de credit emite obligațiuni care sunt garantate cu active localizate în afara Uniunii, încălcând astfel cerințele prevăzute în dispozițiile de drept intern care transpun articolul 7;
- (h) o instituție de credit emite obligațiuni garantate în cadrul unei structuri intragrup de obligațiuni garantate puse în comun, încălcând cerințele prevăzute în dispozițiile de drept intern care transpun articolul 8;

- (i) o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate nu îndeplinește condițiile de finanțare în comun stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun articolul 9;
- (j) o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate nu îndeplinește cerințele privind compoziția portofoliului de acoperire stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun articolul 10;
- (k) o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate nu îndeplinește cerințele privind contractele derivate în portofoliul de acoperire stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun articolul 11;
- (l) o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate nu îndeplinește cerințele privind segregarea activelor de acoperire, prevăzută în dispozițiile de drept intern care transpun articolul 12;
- (m) o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate nu raportează informațiile sau furnizează informații incomplete sau inexacte, încălcând astfel dispozițiile de drept intern care transpun articolul 14;
- (n) o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate nu își îndeplinește, în mod repetat sau constant, obligația de a menține un amortizor de lichiditate în portofoliul de acoperire, încălcând dispozițiile de drept intern care transpun articolul 16;

- (o) o instituție de credit care emite obligațiuni garantate cu structuri de scadențe prelungibile nu îndeplinește condițiile privind structurile de scadențe prelungibile stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun articolul 17;
- (p) o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate nu raportează informațiile sau furnizează informații incomplete sau inexacte aferente obligațiilor sale, încălcând dispozițiile de drept intern care transpun articolul 21 alineatul (2) literele (a)-(f).

Statele membre pot decide să nu prevadă norme privind sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative în cazul încălcărilor care fac obiectul unor sancțiuni penale în temeiul dreptului lor intern. În astfel de cazuri, statele membre comunică Comisiei dispozițiile de drept penal relevante.

- (2) Sancțiunile și măsurile menționate la alineatul (1) sunt eficace, proporționale și disuasive și cuprind cel puțin următoarele elemente:
 - (a) o retragere a autorizației pentru un program de obligațiuni garantate;
 - (b) o declarație publică în care să se specifice identitatea persoanei fizice sau juridice și natura încălcării, în conformitate cu articolul 24;
 - (c) un ordin prin care persoanei fizice sau juridice i se solicită să pună capăt comportamentului respectiv și să se abțină de la repetarea acestuia;
 - (d) sancțiuni administrative pecuniare.

- (3) De asemenea, statele membre se asigură că sancțiunile și măsurile menționate la alineatul (1) sunt puse efectiv în aplicare.
- (4) Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și cuantumul sancțiunilor administrative pecuniare, autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) iau în considerare toate circumstanțele următoare, dacă este cazul:
- (a) gravitatea și durata încălcării;
 - (b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcare;
 - (c) capacitatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcare, inclusiv prin raportare la cifra de afaceri totală a persoanei juridice sau la venitul anual al persoanei fizice;
 - (d) amploarea profiturilor obținute sau a pierderilor evitate prin săvârșirea încălcării de către persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare, în măsura în care aceste profituri sau pierderi pot fi determinate;
 - (e) pierderile cauzate părților terțe prin încălcare, în măsura în care aceste pierderi pot fi determinate;
 - (f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare cooperează cu autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2);

- (g) încălcările anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare;
 - (h) orice consecințe sistemice reale sau potențiale ale încălcării.
- (5) Atunci când dispozițiile alineatului (1) se aplică persoanelor juridice, statele membre se asigură, de asemenea, că autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) aplică sancțiunile administrative și alte măsuri administrative prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol membrilor organului de conducere, precum și altor persoane care, în temeiul dreptului intern, sunt responsabile de încălcare.
- (6) Statele membre se asigură că, înainte de a lua orice decizie prin care se impun sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative prevăzute la alineatul (2), autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) acordă persoanei fizice sau juridice în cauză posibilitatea de a fi audiată. Se pot aplica excepții de la dreptul de a fi audiat la adoptarea acelor alte măsuri administrative, atunci când trebuie să se acționeze urgent pentru a preveni pierderi semnificative suferite de terți sau producerea unor prejudicii grave în sistemul financiar. În asemenea cazuri, persoanei în cauză i se oferă posibilitatea de a fi audiată cât mai curând după adoptarea unei astfel de măsuri administrative și, dacă este necesar, se revizuieste măsura respectivă.
- (7) Statele membre se asigură că orice decizie prin care se impun sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative prevăzute la alineatul (2) este justificată în mod corespunzător și face obiectul dreptului la o cale de atac.

Articolul 24

Publicarea sancțiunilor administrative și a altor măsuri administrative

- (1) Statele membre se asigură că dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă includ norme care prevăd că sancțiunile administrative și alte măsuri administrative se publică fără întârziere pe site-urile de internet ale autorităților competente desemnate în conformitate cu articolul 18 alineatul (2). Aceleași obligații se aplică în cazul în care un stat membru decide să prevadă sancțiuni penale în temeiul articolului 23 alineatul (1) al doilea paragraf.
- (2) Normele adoptate în conformitate cu alineatul (1) prevăd cel puțin obligația de a publica orice decizie care nu a făcut și nu mai poate face obiectul unei căi de atac și care este impusă pentru încălcarea dispozițiilor de drept intern care transpun prezenta directivă.
- (3) Statele membre se asigură că o astfel de publicare include informații privind tipul și natura încălcării și identitatea persoanei fizice sau juridice căreia i se impune sancțiunea sau măsura. Sub rezerva alineatului (4), statele membre se asigură, de asemenea, că aceste informații sunt publicate fără întârzieri nejustificate după ce destinatarul a fost informat cu privire la sancțiunea sau măsura respectivă, precum și cu privire la publicarea deciziei prin care se impune sancțiunea sau măsura respectivă pe site-urile de internet oficiale ale autorităților competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2).

- (4) În cazul în care statele membre permit publicarea unei decizii prin care se impun sancțiuni sau alte măsuri împotriva cărora este pendinte o cale de atac, autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) publică fără întârzieri nejustificate pe site-urile lor de internet oficiale și informații privind stadiul căii de atac și rezultatul acesteia.
- (5) Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) publică decizia prin care se impun sancțiuni sau măsuri cu respectarea anonimatului și în conformitate cu dreptul intern în oricare dintre următoarele situații:
- (a) atunci când sancțiunea sau măsura este impusă unei persoane fizice, iar publicarea datelor cu caracter personal să dovedește a fi disproporționată;
 - (b) atunci când publicarea ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă penală în curs de desfășurare;
 - (c) atunci când publicarea ar cauza, în măsura în care se poate stabili acest lucru, daune disproporționate instituțiilor de credit sau persoanelor fizice implicate.
- (6) În cazul în care statul membru publică o decizie prin care se impune o sancțiune sau o măsură cu respectarea anonimatului, acesta poate permite amânarea publicării datelor relevante.
- (7) Statele membre se asigură că orice hotărâre definitivă a unei instanțe judecătorești care anulează o decizie prin care se impune o sancțiune sau o măsură este, de asemenea, publicată.

- (8) Statele membre se asigură că oricare dintre publicările menționate la alineatele (2)-(6) rămâne pe site-urile de internet oficiale ale autorităților competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la data publicării. Datele cu caracter personal incluse în publicare se păstrează pe site-ul de internet oficial numai pe perioada necesară și în conformitate cu normele aplicabile în materie de protecție a datelor cu caracter personal. Această perioadă de păstrare se stabilește ținând seama de termenele de prescripție prevăzute de legislația statelor membre în cauză, dar nu depășește în niciun caz zece ani.
- (9) Autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) informează ABE cu privire la toate sancțiunile administrative și la alte măsuri administrative impuse, inclusiv, dacă este cazul, cu privire la căile de atac introduse și la rezultatul acestora. Statele membre se asigură că autoritățile competente respective primesc informații și detalii privind hotărârea judecătorească definitivă în legătură cu orice sancțiune penală impusă, pe care autoritățile competente respective le transmit, la rândul lor, ABE.
- (10) ABE menține o bază de date centralizată a sancțiunilor administrative și a altor măsuri administrative care i-au fost comunicate. Această bază de date poate fi accesată doar de autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de autoritățile competente respective în conformitate cu alineatul (9) de la prezentul articol.

Articolul 25
Obligații de cooperare

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) cooperează îndeaproape cu autoritățile competente care efectuează supravegherea generală a instituțiilor de credit în conformitate cu dreptul relevant al Uniunii aplicabil instituțiilor respective, precum și cu autoritatea de rezoluție, în cazul rezoluției unei instituții de credit emitente de obligațiuni garantate.
- (2) În plus, statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) cooperează îndeaproape unele cu altele. Această cooperare include furnizarea reciprocă de informații relevante pentru exercitarea atribuțiilor de supraveghere ale celorlalte autorități care decurg din dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă.
- (3) În sensul alineatului (2) a doua teză de la prezentul articol, statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) comunică:
 - (a) toate informațiile relevante la cererea unei alte autorități competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2); și
 - (b) din proprie inițiativă, orice informații esențiale altor autorități competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) din alte state membre.

- (4) Statele membre se asigură, de asemenea, că autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) cooperează, în sensul prezentei directive, cu ABE sau, după caz, cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului¹.
- (5) În sensul prezentului articol, informațiile sunt considerate esențiale în cazul în care pot avea un impact semnificativ asupra evaluării emisiunii de obligațiuni garantate într-un alt stat membru.

Articolul 26

Cerințe privind publicarea

- (1) Statele membre se asigură că următoarele informații sunt publicate de autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) pe site-urile lor de internet oficiale:
- (a) textele actelor cu putere de lege, ale actelor administrative și ale recomandărilor generale adoptate la nivel național în ceea ce privește emisiunea de obligațiuni garantate;
 - (b) lista instituțiilor de credit autorizate să emită obligațiuni garantate;

¹ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

- (c) lista obligațiunilor garantate care au dreptul de a utiliza eticheta „obligațiune garantată europeană” și lista obligațiunilor garantate care au dreptul de a utiliza eticheta „obligațiune garantată europeană (premium)”.
- (2) Informațiile publicate în conformitate cu alineatul (1) trebuie să fie suficiente pentru a permite efectuarea unei comparații relevante între abordările adoptate de autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2), din diferite state membre. Aceste informații trebuie actualizate pentru a ține seama de orice modificări.
- (3) Autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) informează anual ABE cu privire la lista instituțiilor de credit menționate la alineatul (1) litera (b) și lista obligațiunilor garantate menționate la alineatul (1) litera (c).

TITLUL IV

ETICHETAREA

Articolul 27

Etichetarea

- (1) Statele membre se asigură că eticheta „obligațiune garantată europeană” și traducerea oficială a acesteia în toate limbile oficiale ale Uniunii este utilizată numai pentru obligațiunile garantate care îndeplinesc condițiile stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă.

- (2) Statele membre se asigură că eticheta „obligațiune garantată europeană (premium)” și traducerea oficială a acesteia în toate limbile oficiale ale Uniunii este utilizată numai pentru obligațiunile garantate care îndeplinesc cerințele stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă și care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 129 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) 2019/... al Parlamentului European și al Consiliului¹⁺.

¹ Regulamentul (UE) 2019/... al Parlamentului European și al Consiliului din ... de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește expunerile sub formă de obligațiuni garantate (JO L ..., ..., p....).

⁺ JO: a se introduce în text numărul regulamentului din documentul PE-CONS 85/19 și a se completa numărul, data și referințele de publicare ale regulamentului respectiv în nota de subsol aferentă.

TITLUL V

MODIFICAREA ALTOR DIRECTIVE

Articolul 28

Modificarea Directivei 2009/65/CE

La articolul 52, alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE se modifică după cum urmează:

1. primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre pot ridica limita de 5 % prevăzută la alineatul (1) primul paragraf până la maximum 25 %, în cazul în care obligațiunile au fost emise înainte de ... [30 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare] și îndeplinesc cerințele stabilite la prezentul alineat, astfel cum se aplică la data la care au fost emise, sau în cazul în care obligațiunile se încadrează în definiția obligațiunilor garantate în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Directiva (UE) .../... a Parlamentului European și a Consiliului^{*,+}.

* Directiva (UE) .../... a Parlamentului European și a Consiliului din ... privind emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a obligațiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE (JO L ..., ..., p. ...).”

⁺ JO: a se introduce în text numărul prezentei directive.

2. al treilea paragraf se elimină.

Articolul 29

Modificarea Directivei 2014/59/UE

La articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, punctul 96 se înlocuiește cu următorul text:

„96. «obligațiune garantată» înseamnă o obligațiune garantată, în sensul definiției de la articolul 3 punctul 1 din Directiva (UE) .../... a Parlamentului European și a Consiliului⁺ sau, cu privire la un instrument care a fost emis înainte de... [30 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], o obligațiune astfel cum este menționată la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului^{**}, astfel cum se aplică la data emiterii sale;

* Directiva (UE) .../... a Parlamentului European și a Consiliului din ... privind emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a obligațiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE (JO L ..., ..., p. ...).

** Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).”

⁺ JO: a se introduce în text numărul prezentei directive și a se completa nota de subsol corespunzătoare.

TITLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 30

Măsuri tranzitorii

- (1) Statele membre se asigură că obligațiunile garantate care au fost emise înainte de ... [30 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive] care respectă cerințele prevăzute la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE, astfel cum se aplică la data la care au fost emise, nu fac obiectul cerințelor prevăzute la articolele 5-12 și la articolele 15, 16, 17 și 19 din prezenta directivă, dar pot fi în continuare denumite obligațiuni garantate în conformitate cu prezenta directivă până la data scadenței lor.

Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) din prezenta directivă supraveghează conformitatea obligațiunilor garantate emise înainte de... [30 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive] cu cerințele prevăzute la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE, astfel cum se aplică la data la care au fost emise, precum și cu cerințele prezentei directive, atât timp cât sunt aplicabile în conformitate cu primul paragraf de la prezentul alineat.

- (2) Statele membre pot să aplice alineatul (1) și în cazul emisiunilor continue de obligațiuni garantate pentru care deschiderea codului ISIN este înainte de... [30 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive] până la 24 de luni după respectiva dată, cu condiția ca emisiunile respective să îndeplinească toate cerințele următoare:
- (a) data scadenței obligațiunii garantate este înainte de....[90 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive];
 - (b) volumul total al emisiunilor continue realizate după ...[30 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive] nu depășește dublul volumului total al emisiunii de obligațiuni garantate rămase de rambursat la acea dată;
 - (c) volumul total al emisiunii de obligațiuni garantate aflate la scadență nu depășește 6 000 000 000 EUR sau suma echivalentă în moneda națională;
 - (d) activele constituite ca garanții reale sunt localizate în statele membre care aplică alineatul (1) emisiunilor continue de obligațiuni garantate.

Articolul 31

Revizuiți și rapoarte

- (1) Până la ... [54 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive], Comisia transmite, în strânsă cooperare cu ABE, un raport Parlamentului European și Consiliului, împreună cu o propunere legislativă, dacă este cazul, pentru a stabili dacă și în ce mod ar putea fi introdus un regim de echivalență pentru instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate din țările terțe și pentru investitorii în aceste obligațiuni garantate, luând în considerare evoluțiile internaționale în materie de obligațiuni garantate, în special dezvoltarea cadrelor legislative din țările terțe.
- (2) Până la ... [66 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive], Comisia transmite, în strânsă cooperare cu ABE, un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la punerea în aplicare a prezentei directive în ceea ce privește nivelul de protecție a investitorilor și evoluțiile în ceea ce privește emisiunea de obligațiuni garantate în Uniune. Raportul cuprinde orice recomandări privind acțiunile viitoare. Raportul include informații privind:
 - (a) evoluția în ceea ce privește numărul de autorizații acordate în vederea emisiunii de obligațiuni garantate;

- (b) evoluția în ceea ce privește numărul de obligațiuni garantate emise în conformitate cu dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă și cu articolul 129 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (c) evoluția în ceea ce privește activele constituite ca garanții reale pentru emisiunea de obligațiuni garantate;
 - (d) evoluția în ceea ce privește nivelul supragarantării;
 - (e) investițiile transfrontaliere în obligațiuni garantate, inclusiv investițiile interne și investițiile externe dinspre și către țări terțe;
 - (f) evoluția în ceea ce privește emisiunea de obligațiuni garantate cu structuri de scadențe prelungibile;
 - (g) evoluția în ceea ce privește riscurile și avantajele utilizării expunerilor, astfel cum sunt menționate la articolul 129 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (h) funcționarea piețelor obligațiunilor garantate.
- (3) Statele membre transmit Comisiei, până la ... [54 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive], informații cu privire la aspectele enumerate la alineatul (2).

- (4) Până la ... [54 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive], după comandarea și primirea unui studiu de evaluare a riscurilor și a avantajelor care rezultă din obligațiunile garantate cu structuri de scadențe prelungibile și după consultarea ABE, Comisia adoptă un raport și transmite acest studiu și raportul respectiv Parlamentului European și Consiliului, însoțite, dacă este necesar, de o propunere legislativă.
- (5) Până la ... [54 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive], Comisia adoptă un raport privind posibilitatea de a introduce un instrument cu recurs dual numit titlu garantat european. Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului raportul său, însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

Articolul 32

Transpunerea

- (1) Statele membre adoptă și publică până la ... [18 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive] actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică dispozițiile respective cel târziu de la ... [30 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive].

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

- (2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 33

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 34

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la ...,

Pentru Parlamentul European

Președintele

Pentru Consiliu

Președintele
